

აღფიერი, რომელიც ხალხში დგას, მაცურებელთა დარბაზისკენ შემობრუნდება. სინათლე ქრება, მხოლოდ აღფიერის ეცემა ერთი სხივი, მის ზურგსუკან, სიბნელეში, ისევ ისმის ხალხის ყრუ ლოცვის და ქალების მოთქმის ხმები).

აღფიერი: ახლა, როგორც წესი, ყოველგვარ დავას უსისხლოდ ვწყვეტთ ხოლმე და მე ეს გაცილებით უფრო მეტად მომწონს. ოღონდ, სიმარტდე საზარეღია და თუმცა ვიცი, რამდენად მტყუანი იყო, რა უაზრო იყო მისი სიკვდილი, მაინც მთელი ტანით ვცახცახებ, რადგან ვაღიარებ, რომ მისი ხსოვნიდან რაღაც მახინჯად უმწიკვლო მეძახის — რაღაც განსაკუთრებულად კარგი კი არა, უბრალოდ, თავად მისი განსაკუთრებულობა — მან ხომ თავს უფლება მისცა საჯაროდ გაშიშვლებულიყო თავფეხიანად და სწორედ ამის გამო, გაცილებით უფრო მეტად მიყვარება ყოველთვის, ვიდრე ყველა სხვა ჩემი მტრისებრი კლიენტია. და მაინც, უკეთესია როცა იღავა უსისხლოდ წყდება, უკეთესი უნდა იყოს! და მეც — ვაღიარებ — გარკვეული... გარკვეული შემოფოთებით ვგლოვობ ედის.

ფ ა რ ე ა

უილიამ ჰიზსონი

ორნი საქანელაზა

შემოკლებული თარგმანი თამაზ ჰილახიას

მ თ ძ მ ე რ ი ვ ი რ ნ ი :

ჯ ე რ ი რ ა ი ა ნ ი
გ ი ტ ე დ მ ო ს კ ა

სცენაზე გვერდიგვერდ ორი ოთახია. სინამდვილეში ისინი ნიუ-იორკის სხვადასხვა რაიონში მდებარეობენ. მარჯვენა ჯერი რაიანის ოთახია — პირქუში და ბნელი ბინა, ივრანობა, აქ დიდხანი არ არის, რაც ცხოვრობენ. მთელი მისი მოწყობილობა ეიწრო ტახტი და სამზარეულოს სკამია. ტელეფონი შიშველი იატაკზე დგას, საბეჭდი მანქანა — სკამზე. მარჯვნივ ფანჯარაა, საიდანაც მუზიკული სახლების სახურავები მოჩანს. სიღრმეში სამზარეულოს ღია კარია, სამზარეულო შემოსასვლელშია გამართული. იქვეა, ეტყობა, აბაზანაც. ბინაში სამზარეულოს გავლით შემოდიან.

მარცხენა ოთახი გიტელ მოსკასია. ესეც ერთოთახიანი ბინაა, ძველებურ აფურის სახლში, ქალაქის ცენტრთან ახლოს. ჯერის ოთახთან შედარებით, უფრო ნათელია და ფართო. მისი მორთულობა საკმაოდ ბანალურია, მაგრამ შეესაბამება დიასახლისის ჩვევებს და ამდენად ადამიანური სითბოთი სუნთქივს. სცენის სიღრმეში, მარცხნივ, ბინაში შემოსასვლელი კარია, აგანსცენისთან ახლოს კი — სამზარეულოსი. რომლის ნაწილსაც მაცურებელი ხედავს. ოთახში განიერი საწოლი-ტახტი დგას, ტახტთან პატარა მაგიდა, მაგიდაზე — ტელეფონი და ლამაზი, არის კარადაც, სკამებიც, კუთხეში — მანქანა და საყრავი მანქანა. ფანჯარა ქუჩაში გადის.

(ბაუზა, ორივე იცდის.)

— მაპატიეთ, გმადლობთ.

კიტელი — რას ბრძანებთ. კი მაგრამ...

(ჭერი კიდებს ყურმილს.)

— ჯანდაბა!

თვითონაც ღებს ყურმილს.

ჭერი ჩაფიქრებული ზის, მერე სიგარეტის კოლოფს ამოიღებს, კოლოფი ცარიელია. ფანჯრისკენ წივი, კოლოფის გადაგდებას აპირებს, ტახტს წამოედება, მუხლს იტყვის. ფანჯრის მინას მუშტით ჩაამსხვრევს. მუშტს დასცქერის. მერე მოტრილდება. ნელ-ნელა მოცილდება ფანჯარას, ტელეფონს წამოკრავს ფეხს. ჩაფიქრებული დასცქერის. მერე აიღებს და ნომერს აკრეფს.

გიტელი ფეხსაცმელს იხდის. ამ დროს სამზარეულოში ქურაზე შედგმული რძე ჯადმოვა. გიტელი წამოხტება, შუა გზაში ტელეფონის ზარი შეაჩერებს.

კიტელი — შეგიშდები!

(არ იცის საით გაიქცეს, მერე ყურმილს იღებს.)

— მოითმინეთ, რბე გადმომივიდა!

(სამზარეულოში შერბის. გაზს თიშავს, ბრუნდება.)

— დიახ, გისმენთ!

(ჭერი თვალდახუკებული ზის, ყურმილი მუხლზე აქვს მიდებული.)

— ადო!

(ჭერი ყურმილს ისწორებს.)

— ადო, ვინ დაპარაკობს?

ჭერი — არავინ.

კიტელი — ააა?

ჭერი ყურმილს ღებს.

— ეი!

შესცქერის ყურმილს, მერე ღებს და სამზარეულოში შედის. რბეს ბოთლიდან ცივი რძით ანელებს, ჭიქაში ისხამს, ერთ-ორ ყლუბს მოსვამს, ტელეფონისკენ გამობრუნდება.

ჭერი (ოთახში წრიადებს, ნატკენ ხედს ცხვირსახოცით იხვევს) — აბა, დოკოკინავ, რატომ არ იწყებ ახად ცხოვრებას, პა, გეშინია? კი მაგრამ, მაინც რითი გინდა დაიწყო? (ათვადიერებს ოთახს, თითქოს თავის თავს პასუხობს.) რითი დავიწყო, ვის ვებრძობო?..

კიტელი (ტელეფონით დაპარაკობს) — სოფი! ოსკარი თუა შინ? მომიხმინე, წუხედ თქვენთან რომ იყო ბერეტციანი, პო, ოსკარის ნაცნობი, ჭოკივით გრბედი, პო, ის. ჩემი დაიკო თუ ხარ, მისი ტელეფონის ნომერი მითხარი. არ იცი? ოსკარს ექნება ჩაწერილი, პატო. ნახე, ნახე, დაველოდები. ვისმენ! სამოცდაცხრა... რა თქვი? კი, ძალიან მაინტერესებს. სამოცდაცხრა, მერე? (იწერს) პო, პო, კარგი. კარგად იყავი, სოფი, პატისტვირავ, გკოცნი!

ღებს ყურმილს, მაშინვე კრეფს ახალ ნომერს. ჭერის ოთახში ტელეფონი რგავს.

ჭერი (თავს ასწევს, მეორე ზარს ელოდება, იღებს ყურმილს) — დიახ!
კიტელი (ჩქარა და ოდნავ ნერვიულად) — მომიხმინეთ, მე ისევ იმ ყინულის ყუთზე ვფიქრობ. რა გქნათ იცით — ერთად წავიდეთ იმ მიტთან. კიდევ კარგი, აქვე ცხოვრობს, ჩემს მეზობლად. ორი დოღარი რომ მისცეთ, სიხარულით გამოგატანთ. ადო! მისმენთ თუ არა? პა, როგორ მოვიქცეთ, წავიდეთ, წამოხვადთ ჩემთან ერთად?

ჭერი — ჯერ ვერ გადამიწყვეტია, თქვენთან ერთად თუ თქვენს წინააღმდეგ. კი მაგრამ, ჩემი ნომერი როგორ გაიგეთ? ტელეფონის წიგნში არც კია შეტანილი.

კიტელი — სოფის ვკითხე. ასე რომ, რაც შეეხება საყინუდეს, მე ის გააჩუქე. იმ დენჩს უბრალოდ გაუმართლა, მაგრამ, ყოველშემთხვევისათვის, რაღაცა მაინც უნდა მისცეთ შეწუხებისათვის, თუკი თქვენ ამის შესაძლებლობა გაქვთ. რას იტყვით? რაზე ფიქრობთ?

ჭერი — მე ფფიქრობ; რომ თქვენ საყინუდეს გამო არ მიბრეკავთ. ის ხომ თქვენ თვითონვე ათრიეთ ქუჩაში, როგორმე თავიდან რომ მოგეშორებინათ!

კიტელი — მაგით რის თქმა გინდათ, არ მესმის!

ჭერი — თქვენ ან იმიტომ მიბრეკავთ, რომ ჩემსავით არ იცით, რა გააკეთოთ, ან არადა...

კიტელი — უკაცრავად თქვენთან, მე ათასი საკმე მაქვს.

ჯერი — ათასივე უვარგისი, რადგან არც ერთს არ აკეთებთ. ან კიდევ იმიტომ მიირეკავთ, რომ მოგუწვენათ, თითქოს მე დამერეკოს თქვენთვის.

გიტელი — როგორ თუ მომეწვენა? განა თქვენ არ დამირეკეთ?

ჯერი — ვინც უნდა ყოფილიყო, ეტყობა, მიზეზიც ჰქონდა. მაგრამ ამჟამად მხოლოდ ის მაინტერესებს, თქვენ რატომ მიირეკავთ, რა მიზეზით. თუ ადამიანი რეკავს და მაინც ამზობს, არ ვრეკავო, მაშინ ქადიშვიდი, რომელიც მას მაშინვე ურეკავს, ან ძალიან მარტოხედაა, ან ძალიან კეთილი, ანდა ზედმეტად ცნობისმოყვარე და ტვინისწამლები მეტიარაა!

გიტელი — ნუთუ ნომერი შემეშალა! მითხარით, თქვენ დამირეკეთ თუ არა მაცვივრის გამო?

ჯერი — არა.

გიტელი ყურმილს ანარცხებს, ხევს ქალალს. რომელზედაც ტელეფონის ნომერი ეწერა. ცოტა ხნის მერე ურეკავს ჯერი.

გიტელი (ყურმილს იღებს) — ადო!

ჯერი — მე გითხარით, მაცვივრის გამო არ დამირეკია-მეთქი.

გიტელი — რა-ა?

ჯერი — რა თქმა უნდა, არ უარყოფ, შეიძლება ასეც მოსჩვენებოდა ვინმეს, ნამდვილად კი ამის მსგავსი არაფერი მითქვამს.

გიტელი — მოითმინეთ, მოდით კარგად გავერკვეთ. დავიწყოთ იმით, რომ თქვენ დარეკეთ...

ჯერი — იმიტომ, რომ ერთადერთი ქადის ხმა, რომელიც ტელეფონით მესმის, არის ფირზე ჩაწერილი ხმა, ზუსტად დროს რომ გვატყობინებს ხოდმე და, ბოლოს და ბოლოს, შეიძლება ავაფრინო სიმარტოვისაგან. მე დავირეკეთ იმიტომ, რომ... როგორც იტყვიან, ნაცნობობა მსურდა გამემა.

გიტელი — ო!

ჯერი — დიახ! გამემა ნაცნობობა რომელიმე სუსტ არსებასთან, ოღონდ, აუცილებლად სუსტი სქესის წარმომადგენელთან.

გიტელი (ცოტა ხნის შემდეგ) — მე სწორედ ასეთი სუსტი არსება ვარ. რაღას უცდით, გააბით ნაცნობობა!

ჯერი — მე დავტყუე იმიტომ, რომ სახიდან დამეპატიჟებინეთ, სადილის მერე კი თეატრში წამეყვანეთ.

გიტელი — მერე რატომ აღარ დამპატიჟეთ?

ჯერი — შემეშინდა, ან „პო“ არ გეთქვათ, ან „არა“.

გიტელი — ეს სრულმითაც არ არის აუცილებელი. მე არც „პოს“ ვეტყოდით და არც „არას“, გიპასუხებდით, სიამოვნებით-მეთქი.

316

ჯერი — აი, როგორც იქნა, ვამიჯეთ! მაშ, სად მივდივართ? დავცადეთ, ვნახავ, სად რა ვადის.

გიტელი — იცით, მაინც და მაინც, არა ვარ დარწმუნებული, რომ მე ეს ნამდვილად მინდა.

ჯერი — რატომ?

გიტელი — რა ვიცო... ღირს კი საერთოდ? ყველაფერი ისე რთულია...

ჯერი — კი მაგრამ, რატომ-მეთქი? ადამიანი ვირეკავთ, რომ მაცვივრის დახმარებით სადილად დავპატიჟოთ, თქვენ ეუბნებით, მაცვივარი აღარ არსებობს, გაქრაო. ადამიანი იცდის, რომ მას უმაცვივროდაც მიიწვევთ შინ, მაგრამ ირკვევა, რომ თქვენ მაცვივრის გარდა სხვა არაფერი და არავინ ვაინტერესებთ. მერე თქვენ თვითონვე ურეკავთ მას, რომ ისევე მაცვივრის მომიზეზებით პაემანი დავინიშნოთ. მას კი თქვენი პიროვნება აინტერესებს და მაცვივარი საერთოდ აღარც კი ახსოვს. მაგრამ თქვენ იმდენად გართული ხართ მაცვივარზე ფიქრით, რომ ყურმილსაც კი უკიდებთ. რა არის აქ რთული?

გიტელი — მომისმინეთ, რა გინდათ, ბოლოს და ბოლოს?

ჯერი — მე არაფერი. თქვენ?

გიტელი — იცით, რას ვეტყვით — თუ მპატიჟებთ სადილად, დამპატიჟეთ, როგორ შეიძლება ამდენი ყოყმანი, ქადი ხომ არა ხართ! გადაწყვიტეთ და დავამთავროთ.

ჯერი — უბედურება ის არის, რომ მე აქ ვზივარ უკვე ერთი თვეა და ვერ ვაღამიწყვეტია...

გიტელი — რა, ჩემი დამპატიჟება?

ჯერი — როცა ერთხელ ფეხს მოიტეხს, თანაც, ხუთ ადგილას რომ ვადავამიტვრევა ძვადი, მერე უკვე მავრად დავიჯებინსა გეშინია.

გიტელი — ო!..

ჯერი — ეს ერთადერთი სალამოა მთელი წლის განმავლობაში, როცა არ მინდა მარტომ ვისადილო. ყურმილი იმიტომ. დავკვიდე, ხვეწნის თავიც კი არა მაქვს. დამეხმარეთ, მიშვედეთ!

გიტელი — კარგით, კარგით, რა გაეწყობა. სად შევხვდეთ?

ჯერი — თქვენს სახლთან მეტრო ახლოა?

გიტელი — კი. სწორედ მეტროთი მოხვალთ მეორე ავენიუმიდე.

ჯერი — ნახვარ საათში მანდ ვიქნები.

გიტელი — დავცადეთ, იქნებ მართლაც ძალიან ძნელია თქვენთვის... არ გაწუხებთ?

ჯერი — რა?

გიტელი — ფეხი.

ჯერი — რომელი ფეხი? პოლო. ფეხი არაფერი, მაგრამ, მკონი, ტვინში ვამოიწვია გართულება. ნუ გეშინიათ, ჯერ არ ვაგვიყვებოდვარ. ნახვამდის.

317

ღებს ყურმილს. გეტვლიც ასე იტყევა. ჟერის ოთახში რეკავს ტელეფონი.

ჯერი — (გონია, რომ გიტელი ურეკავს) — ხომ გითხარით, სრულ ჭკუაზე ვარ-მეთქი!

უცებ სახე შეეცვლება, დაიძაბება.

— საქადაქთაშორისოა? საიდან მირეკავენ, ომაჰადან?

მაშინვე ღებს ყურმილს, ხელს კი არ უშვებს, ვიდრე ტელეფონი ისევ არ დარეკავს. შერე აუჩქარებლად იხურავს ბერეტს და ოთახიდან გადის. ტელეფონი რეკავს.

მეორე სურათი

გავიდა რამდენიმე საათი. შუალამე დაღვება. ორივე ოთახში ბნელა. ცოტა ხნის წერე გიტელის ოთახში შემოდის ჟერი და გიტელი.

გიტელი — ფრთხილად, რამეს არ წამოედოთ! ამ დაწყევდილ სიეწროვეში ღამურაც კისერს მოიტყნს.

ანთებს შუქს.

ჯერი — ყველაზე სახიფათო ამ ქვეყნად ის ოთახია, რომელშიაც ცხოვრობ. უბედური შემთხვევების ნახევარი შინ ხდება, თუ არ ჩავთვლით ცოდ-ქმრულ განხეთქილებებს. თუ მშვიდად ცხოვრება გინდა, უბინაოდ იცხოვრე!

გიტელი — რა დავისხათ, დუდი თუ კოკა-კოდა?

ჯერი — თქვენ რას დადევთ?

გიტელი — მე დავდე თბილ რძეს.

ჯერი — თბილ რძეს ისეც დუდი მიიჩვენია.

გიტელი — რა სასაბავშვოა. არც თქვენ გაწყენთ.

ჯერი — ძალიან ვთხოვთ, ნუ მანეზივრებთ. ისედაც საკმაოდ განეზივრებული ვარ. დამისხით დუდი, მე მაწყინოს!

გიტელი — ხომ თქვით, ღამით ცუდად მიძინავსო. მართლა, ისეთი რა საწორი გაქვთ, რომ არ გაძინებთ?

ჯერი — ჩვეულებრივი ტახტია, იაფი და უფარავისი.

გიტელი — ხოდა, კიდევ გიკვირთ, რატომ არ მიძინავსო! შესვლეთ ჩემს საწორს — უმაღლესი ხარისხისა გახლავთ. ხომ კარგია?

318

ჯერი — კარგი კი არა — სამოთხეა! ამაზე, მგონი, ორი კაციც თავისუფლად დაუბნება!

გიტელი — ყველაფერს მოვიკიდებ, კარგ საწორს კი ვერა. უსათუოდ უნდა იყილოთ ასეთი საწორი.

ჯერი — მე ფულს ბალდინჯოების სიამოვნებისათვის ვერ გადავყრი.

გიტელი — უი, თქვენ ბალდინჯოებიცა გყავთ?

ჯერი — ბალდინჯოებიც! ყველა სიკეთესთან ერთად.

გიტელი — ჯერი... თქვენ უმუშევარი ხართ?

ჯერი (შესტუმრის თავის ჭიქას) — მე კი ვიცი, ამას რატომ ვსვამ, მაგრამ თვექნ რა გასმევთ თბილ რძეს?

გიტელი — მე ხომ წყდული მაქვს!

ხელს იღებს მუცელზე.

ჯერი — რას მეუბნებით? მე კი მეგონა, ქაღების წყდული და ორადგილიანი ვედოსიანეები წარსულს ჩაბარდა. მეგონა, ჩვენს დროში წყდული მხოლოდ კაცებს უჩნდებადობათ.

გიტელი — აი, ხომ ხედავთ, თქვენ გეგონათ, მე კი მაქვს!

ჯერი — გიყურებთ და ვფიქრობ, რატომ უნდა გასჩენოდა წყდული-მეთქი. მოდას ჩამორჩენილიაო, თქვენზე ვერაფერ იტყვის, როგორც ქაღიც, საკმაოდ მიმზიდველი ხართ...

გიტელი — სამწუხაროა, ეს არაფერს ცვლის.

ჯერი — ვინ გითხრათ? მაგალითად, ამაზეა ახლა დამოკიდებული, ჭიქას რომ დაეცდო, შინ წავად თუ აქ დაფრები ამაღამ. ეს რაღაა?

მანევენზე უთითებს.

გიტელი — საბადეტო კოსტიუმი. ერთი ნაცნობი გოგონა ცეკვავს კვირას.

ჯერი — აჰა, ესე იგი, ამით ვირჩინთ თავს, არა?

გიტელი — როგორ გითხრათ... სანახევროდ.

ჯერი — სანახევროდ რატომ?

გიტელი — იმიტომ, რომ სამუშაო ცოტაა.

ჯერი — თქვენც აიღეთ და უფრო გრძელი კოსტიუმები შეკერეთ. ოპო, აკრომატიუმი! ვინ არის ეს დამაზი, შავვრემანი გოგონა?

აიღელზე ჩამოკიდებულ სურათს უყურებს.

გიტელი — ეს ნე ვარ!

ჯერი — თქვენ?

319

ჟერი — გიკვირთ? სხვათა შორის, მცე ვცეკვა-

ჟერი — გასაგებია...

გიტელი — ვო, მოცეკვავე ვარ. აბა, ტყუილად კი არ ვმეცადინებო ხოსეს-თან ამდენს!

ჟერი — ხოსე ვილა?

გიტელი — თქვენ რა, ხოსე არ გაგიგიათ, თუ თავს იკატუნებთ?

ჟერი — ზოგჯერ კი... ეს ვაჟმატონი, ადმათ, თქვენი ბოლო შეცდომაა!

გიტელი — შეცდომა?

ჟერი — აი, თქვენს ქმარზე გუუბნებთ.

გიტელი — არა, ეს სხვაა. ჩემი ქმარი ისე ცოტა ხანს იყო ჩემთან, რომ სურათის ერთად გადაღებაც ვერ მოვასწარი. ეს დარია!

ჟერი — აბა, ახალი შეცდომა ყოფიდა! თქვენ მართლა ასეთი კარგი ფეხები გაქვთ?

გიტელი — აბა რა! უფრო სწორად, ადრე მქონდა, ავადმყოფობამდე. ამ ბოლო დროს ძალიან გავხვი.

ჟერი — მაგ ძველი მოდის წყდულისგან?

გიტელი — წყდულისგან, პირიქით, სუქდულისგან, იმიტომ რომ სუქ უნდა ჭამო, შვიდი კილო მოვიმატი. ისე კარგად გამოვიყურებოდი. მაგრამ შვიდი არ გინდა უცებ აპუნდციტი გამომიხტა. აბა, სასწრაფოდ ოპერაცია და ყველაფერი წყადში ჩაიყარა.

ჟერი — მოდით, გაუმარჯოს თქვენს უაპუნდციტო ორგანიზმს! ყველაფერი ზედმეტის წინააღმდეგ ვარ.

გიტელი — ასე რომ, ყველა ჩემი ნაკლი უკვე იცით. ახლა თქვენს შესახებ მომიყვით რამე.

ჟერი — მე არც ერთი ნაკლი არა მაქვს.

გიტელი — ის როგორ მოახერხეთ, ხუთ ადგილას გადავმტვირიათ ფეხი?

ჟერი — ა, ფეხი, ფეხი!.. ის თავისით გადატყდა, სიმწრისგან, მწუხარებისგან, სევდისგან.

გიტელი — იცით, რას ვეტიყვით — დაჯექით ერთ ადგილას, რას დაძრწი-ხართ, ნერვებზე მოქმედებთ.

ჟერი — მე შემოდია მხოლოდ ან ასე ვიყო ანდა ნახევრად ჭურწასული. ეს არაფერია, მთავარია, რამე გადაწყვიტოთ.

გიტელი — რა უნდა გადავწყვიტო?

ჟერი — დაურჩე ამალამ თქვენთან თუ არა.

გიტელი — ნამდვილად მიკვირს თქვენი: ჟერ იყო და ის ვერაფრით გადაწყვიტეთ, დაგეპატიყდინეთ თუ არა სადღიად, ახლა კი უცხად პირდაპირ ღოგინში. ღმერთმანი, არ გეკადრებია.

ჟერი — კარგი, მაშინ მუსიკას მოგუსმინოთ, მომიწადება მუსიკა.

გიტელი — თქვენ რა, რადიოც არა გაქვთ?

ჟერი — არა, რა იყო?

გიტელი — რადიო ყველასა აქვს. ასე ძალიან ვიჭირთ?

ჟერი — ვერ გამოგია, გიტელი რა სახელია. თითქოს ეგზოტიკურია... თი-თქოს... ნაღდად ესკიმოსურია.

გიტელი — არა, პოლონურია. მაშ, თქვენ...

ჟერი — არა, მე პოლონელი არა ვარ.

გიტელი — მაგას არ გუუბნებთ. ძალიან ვიჭირთ-მეთქი, არა?

ჟერი — რატომ ვაინტერესებთ?

გიტელი — ისე. რატომ წავგედიტ რესტორანში, თეატრში. რატომ არ გადამახდევინეთ ნახევარი, გამაგებინეთ, რატომ არ იღებთ სახელმწიფოსაგან დახმარებას? ჩემთვის, მაგალითად, ის სულზე მისწრებაა. იქნებ არც კი იცით, რომ არსებობს დახმარება უმუშევრებისთვის.

ჟერი — რატომ არ ვიღებ დახმარებას? როგორ ვითხრათ... ჟერ ერთი, ოფიციალურად მე სხვა შტატში ვცხოვრობ...

გიტელი — მაინც სად ცხოვრობთ ოფიციალურად?

ჟერი — ნებრასკას შტატში, ქადაქ თამაში.

გიტელი — ერთი სიტყვით, შინიდან საკმაოდ შორსა ხართ და აქ არავინ გაყავთ, რომ ფული გასესხოთ. რამდენი გჭირდებათ?

ჟერი — თქვენ ძალიან კეთილი ხართ. ძალიან, ძალიან, ძალიან კეთილი ფერია. მაგრამ ეს არ გიშველით, მგელი მაინც შეგჭამთ.

გიტელი — ხომ თქვით, უკაპიკოდა ვარო?

ჟერი — ეს თქვენ თქვით, მე კი არა! ასე ნუ მიყურებთ, შარშან მე თხუთმეტი ათასი დოლარი ვიშოვე.

გიტელი — როგორ?

ჟერი — მე ვექილი გახდავარ!

გიტელი — მე საცოდავი კვირაში თვრამეტი დოლარს შევყურებ და თანაც იმაზე ფიქრობ, თქვენ როგორ დაგენმაროთ.

ჟერი — იმიტომ რომ თქვენ სიამოვნებით აწრით პირში მგლებს საკუთარ თავს. თანაც საუკეთესო ნაჭრებს უწრევთ. გეცოდებოდა საწყადი მგლები!

გიტელი — რა-ა?

ჟერი — თქვენ მსხვერპლად ხართ დაშადეზული!

გიტელი — ვის მსხვერპლად?

ჟერი — საკუთარი თავის.

გიტელი — არ ვიცი, მეშეშა, თუ ნამდვილად თავხედი ხართ! ცუდია, რომ შემეშრადეთ?

ჟერი — შეგემარადეთ?

გიტელი — რა თქმა უნდა!

ჟერი — თქვენ რამდენი წლისა ხართ?

გიტელი — ოცდაცხრისა. რა იყო?

21, დრამატურგია

ჟური — ის იყო, რომ ისე იქცევით, თითქოს ოცდარვა წლისა იყო. დროა, თავს მიხედოთ.

გიტელი — ნუ გეშინიათ, ჩემს თავზეც კარგად ვზრუნავ. მე ჩემი გეგმები მაქვს.

ჟური — მაინც რანირი გეგმები გაქვთ?

გიტელი — ამჟამად დარისთან ერთად ვიწყებ მუშაობას. აი, მაც სურათზე ჩემთან ერთად რომ არის გადაღებული, ვგ ანის დანი. გვინდა ნამდვირად საბადეტო პროგრამა მოვაშვაოთ. რა იცო, იქნებ გავვიმართოთ. ახლა ვეძებ, იქნებ სადმე იაფად ვიქირაო სხვენი. შიგ სტუდიას ვაფარავთ, მერე ვაგაქირავებდი კიდევ, რამდენს ჭირდება ცეკვის გაკვეთილებსათვის.

ჟური — არაფერი ამისგან არ ვამოგა!

გიტელი — მაშინ სხვა რამეს მოვიფიქრებ. რას ვადავიკიდეთ, მასწავლავ მიგდებთ თუ რა?

ჟური — გითხრათ სიმართლე?

გიტელი — მითხარით!

ჟური — ცხოვრება ისედაც მოკლეა, თქვენ კი მას დოთი მიწვლეაურით ანიავეთ. მე არ შემიძლია პასუხისმგებლობა ვიკისო თქვენსაკვით პატარა, გულუბრყვილო გოგოს ვამო. ასეა საქმე.

გიტელი — რას ნიშნავს „გულუბრყვილო“, ჭკვიანო?

ჟური — მიმწოდებს, ვამოუცდებს... როგორ გითხრათ...

გიტელი — ვამოუცდებს! არ ვადამბროთ! თქვენსებელი წლისა მე უკვე მართლაც ვცხოვრობდი. როგორ გვინდათ, რატომ ვცხოვრობდი მართლაც სახლობანა რომ მიუთამაშა, იმიტომ?

ჟური — თქვენ იმასთან ცხოვრობთ?

გიტელი — ვისთან?

ჟური — მისტიკ დარისთან.

გიტელი — რას ამბობთ, ის ხომ მოცვევა? ჩვენ მიგვამბობს ვართ.

ჟური — მაშ, ახლა არავისთან დადინართ, არავინა გყავთ...

გიტელი — ჩიტოვით თავისუფალი ვარ, უშემაკსაც წაუღია იმისი თავი!

ჟური — ჩემსაკვით ყოფილხართ!

ხელთ მოუხმობს თავისთან, კოცნის.

გიტელი — ვე, ძნობილო! დიდი ხანია მანსულოზ?

ჟური — ერთი წელია.

გიტელი — ცინზეი ხომ არ იფიქრებ? ბაღვან შორს შეტოვება არ ღირს, ჯოშს თავი შევიკავოთ.

ჟური — კი მაგრამ, ვინ თქვა, შორს შეტოვება არ ღირს?

გიტელი — ასე რომ, ცოტა დამშვიდდით და მძებ წადით.

322

ჟური — წავიდე?

გიტელი — პო, თუ შეიძლება, წადით.

ჟური — სად მიშვებთ, ოთახში, სადაც რადიოც კი არ არის?

გიტელი — რადიო ცხრამეტი დოღარი და ოთხმოცდათხუთმეტი ცენტი ღირს.

ჟური — რატომ მომიყვანეთ აქ, რადიო გინდოდათ მოგეყვინათ ჩემთვის?

გიტელი — ღმერთიც რომ იყოთ, ღმერთიც, გაცნობის პირველსავე დღეს მაინც ან დავწვებოდი თქვენთან, ასეთი გაუტყნელი წესი მაქვს. ბოლოს და ბოლოს, ვინ გვინივართ მე? ამის ვარდა, სულ დადინართ და დადინართ. თვარი ამიჭრედა. მესამეც, სიგარის კვამის ვერ ვიტან, ეს ერთი, მეორეც, მეორე კი არა — მეოთხე, მე ჩემი ამბავი სულ წვრილად ჩავიწიწიკეთ, თქვენ კი კინტიც ან დავიძრავთ. აბა, დაფიქრდით, რისი გულისთვის უნდა ჩამოგვიკიდო კისზე ვიღაც ტიპს, რომლის შესახებაც არაფერი ვიცი. იქნებ ის...

ჟური — იმიტომ რომ აქ ცემინტი ვინჩრობი!

გიტელი — სად?

ჟური — ამ ქალაქში. მთელი თვეა, ცოცხად არსებას არ დაგდაპარაკებოვარ, სანამ ოსკარს არ დავურეკე. ყველა აქაური ჩემი ნაცნობი სხვაგან გადასულა. ერთი წყვილი ფესსაცმელი მუზეუმში თრევით გავკვირეთ, ერთი წყვილი შარვალი — კინოში ჯდომით. ვიფიქრებ და იდიოტურ სურათებს ვუყურებდი. და თუ ერთხელ კიდევ მომიწევს მართლმად ვივარო თქვენს რომელიმე მშვენიერ ხიდაზე, ნამდვირად წყაღში გადავხტები. ყოველ საღამოს ნავის ყუთებით სავსე კიბეს მიგყავარ ჩემს სოროში, სადაც თავგვემოც კი აღარ კადრულობენ შემოსვლას. ერთ მშვენიერ დღეს მოვუშვეთ გაზს და მეორე დღით ჩემს გვამს იპოვნინან. ისიც იცოდეთ, რომ მე არ შემიძლია ვიყიდო რადიო ცხრამეტი დოღარად და ოთხმოცდათხუთმეტი ცენტი!

გიტელი — ჩჩჩჩ!

ანონებს, ნუ ყვირთ, მგზობლები გაიფიქრო.

— რატომ?

ჟური — იმიტომ რომ დღეს მხოლოდ სამნახევარი დოღარის დახარჯვა შემიძლია.

გიტელი — დღეს კი მე თქვენსებელი დოღარი დახარჯა!

ჟური — მინდოდა თვარი დამეყენებინა!

გიტელი — ვისთვის, ჩემთვის?

ჟური — არა, ჩემთვის. დღეს ოცდაცამეტი წლისა ვაგზდი. იმიტომაც ვიყიდე დოღარიანი სიგარა!

გიტელი — თქვენი დამაგების დღეა?

ჯერი — მაპატიეთ, ასე თავბუდურად რომ გავაბოდე.

სიგარას საფერფლეში ჩასრესს.

გიტელი — რას შვებობით, რატომ აფუჭებთ? ღმერთო ჩემო, მამ, თქვენ თვითონ მიართვით თქვენს თავს სარუქარნი? რატომ მე არ მოთხარით?

ჯერი — რომც მეთქვა, რაშეს მარუქებდით თუ?

გიტელი — რასაკვირველია!

ჯერი — გმადლობთ. მე არ მინდა უმეთვადყურად დარჩენილი გოგონების წყალობა, თუნდაც ისეთი სიმბათიურისა, როგორც თქვენა ხართ. ისე, შემდგომში აღარ გააგდოთ კაცი გარეთ მას მერე, როცა მიანიშნებთ, რომ ღამის გასათევად მოგყავთ. ეს რაღაც არაქალღური საქციელია.

გიტელი — თქვენი აზრით, ახლა რას აკეთებთ?

ჯერი — რატომ მეკითხებით?

გიტელი — მოწყალებას მცდიკნით — აი, რას აკეთებთ! მთელი საღამო მოწყალების გამოძაღვაზე ხართ.

ჯერი — უკაცრავად, ამას მე შეუზნებობთ?

გიტელი — მამ, სხვას ვის უნდა ვუთხრა? სხვანაირად როგორ უნდა გავიგოთ თქვენი წუწუნი: ასეთი უბედური ვარ, მაღლინჯოლები მასეგია, უკაპიკოდ ვზივარ, ახლავე თქვენთან თუ არ დამაწვენთ, ხვად დილით ჩემს გვამს იპოვნიან...

ჯერი — ეს მე გუქვი?

გიტელი — თქვენ! და ნავგით სავსე ყუთები და...

ჯერი — იცით, რას გეტყვით, მე...

გიტელი — უსათუოდ ხიდიდან გადავხტები! ოჰ, ისეთი მარტოხელა ვარ! განა ამ წუთას ამას არ ამზობდით, ხომ მართალია?

ჯერი — მაგრამ მე... მე... უბრალოდ ეს იყო ჩემი საავტოცოლო გამოსვლა. მართლა ასე ფიქრობთ, რომ მე მთელი საღამო ვწუწუნებდით?

გიტელი — პირველი სიტყვა, რომელიც მე თქვენგან გავიგე, იყო „მიშვილეთ“, სწორია?

ჯერი — მე მინდოდა მეთქვა... მე... თქვენ...

გიტელი — თქვენ მოთხარით, მიშვიდედეთ, მე გიპასუხეთ, კეთილი-მეთქი. არ გაყვედრით, მე ყველაფერს შეჩვეული ვარ, მაგრამ ის მიკვირს, რატომ გგონიათ, რომ მე ყველაფერი შეიძლება მაკადროთ?

ჯერის გამტარებული სახე ჯეს, თითქოს რალაცას იხსენებოს.

— ეი, მომისმინეთ! ძალიან გაწყენინეთ?

ქერი — ერთი ამბავი გამახსენდა. მას მერე გავიდა... ჰო, ცამეტი წელი გავიდა მას მერე. მე — ნებრასკის უნივერსიტეტის სტუდენტი — ქაღალქში ვსერირობდი, ერთ მშვენიერ გოგონასთან ერთად. ის გოგონა დიდი კაცის ქალიშვილი ვახდებოდა. მე და იმ გოგოს... მოკლე, ჩვენი იმ ზაფხულს ძალიან დავახლოვდით. და მე ვუთხარი, იძულებული ვარ, სწავლას თავი დავანებო, რადგან ქირას ვერ გადავიხდი-მეთქი. მეორე დღეს, თქვენ წარმოიდგინეთ, მაშინაც ჩემი დაბადების დღე იყო, დამინიშნეს ჯორჯ ნორისის სტიპენდია. და აი, ასე გავხდი ვიქტივი.

გიტელი — და ეს არის მთელი თქვენი ამბავი?

ჯერი — მე და ის გოგონა დავქორწინდით.

გიტელი — თქვენ ცოლი გყავთ?

ჯერი — მყავდა! ქობულის წინ გავიგე, სტიპენდია ჩემი სასიამაღოს წყალობით მიმიღია. იცით, მაშინ მე რა გავაკეთე?

გიტელი — რა?

ჯერი — ანაფერი! თქვენ რაც მოთხარით, ყველაფერი ამსოლულური სიმართლე იყო. მართალი ხართ — მე მოწყალების გამოძაღვის ოსტატი ვარ. ეს ასეა.

ბერეტს იხურავს, კარსკენ მიდის.

გიტელი — კი მაგრამ, სად მიდინართ?

ჯერი — ჩემს სიმარტოვეში ვბრუნდები.

გიტელი — არა, ასე არ წახვიდეთ. ასე მეც აღარ გავიშვებთ. მართლაც თუ ასე მოგმეზრდათ თქვენი ოთახი, თუ არ გონდათ დაბადების დღეს დაბრუნდეთ შინ, დარჩით აქ. მე სამზარეულოში დავწევები. კარგად გამოიძინეთ და დილით მშვენიერ გუნებაზე ადგებით. დარჩით, თუკი გინდათ.

ჯერი — დავრჩე და თქვენ გაგაგდოთ?

გიტელი — რატომ უნდა გამაგდოთ? სამზარეულოში მშვენიერად მოვეწყობი. თქვენ კი... ჩემი შეწარი რომ დავიტოვოთ, შეიძლება?

ჯერი — რა თქმა უნდა. ცოლა უხერხული კია, მაგრამ...

გიტელი — სრულდებითაც არა. თქვენ ცუდი საწოლი გავთ, ხვად იყიდეთ ნავთი და კარგად გაწმინდეთ, კიდევმზებაც უნდა წაუსვათ...

ჯერი — თქვენ ძალიან კარგი ხართ!

გიტელი — თქვენც... ტუადელი კიბის თავშია.

ჯერი — ისე, კაცმა რომ თქვას, მე სულ სხვა რალაცას გთავაზობდით...

გიტელი — მე კი გთავაზობთ მხოლოდ ერთ რამეს — გიფომობ საწოლს. დილით კი...

ჯერი — დილით უკეთესად ვიქნები. უდაპარაკოდ.

გიტელი — აბა, დაწეპით ახდა, ნუ მოგერიდებათ.

ჯერი — გიტელ!

გიტელი — ჰო?

ჯერი — არ შემოძლია.

გიტელი — დამაცადეთ, დოგინს ვშიღი.

ჯერი — გიტელ, მართლა დავრჩე?

გიტელი — ისევ თავიდან დაიწყო! გინდათ თუ არა დარჩენა?

ჯერი — აქ ადამიანის სუნი ტრიალებს, რა თქმა უნდა, მინდა!

გიტელი — ჰოდა, დარჩით.

ჯერი — არა, ახადი ცხოვრების ასე დაწყება არ ღირს...

შეუმჩნეველად გაიპარება.

მესამე სურათი

გავიდა რამდენიმე საათი. გიტელს სძინავს. ცოტა ხნის მერე თავის ოთახში შემოდის ჯერი. ეტყობა, ბევრი უღლია. იღებს კართან დაგდებულ ღებუშას, წაუკითხავად ავლებს ტახტზე. უწყურებს ტელეფონს, თითქოს ყოყმანობს — ღებუშა წარკეთხოს თუ ღარკეოს. ისევ ტელეფონს ირჩევს. გიტელს ოთახში ტელეფონი რეკავს.

გიტელი (ნახევრად მძინარე) — ალო!

ჯერი ხმას არ იღებს, არ იცის, რით დაიწყოს.

— ალო!

ჯერი — ისევ მაცვივრის თაობაზე გირეკავთ. დავრწმუნდი, რომ ნამდვილად არ უნდა გაგეტანებინათ ვილაც უცნობი ოტროფედასთვის.

გიტელი — რა-ა?

ჯერი — თქვენი ნივთები თუ ასე გაანიავეთ, ცარიელ-ტარიელი დარჩებით. ეს კი მორალური თვადსაზრისით...

გიტელი — ჯერი! ცოცხალი ხართ? მე ერთი სამჯერ მაინც დავიკვებთ, თქვენც არ მომიკვდეთ, არავითარი პასუხი!

ჯერი — მე თქვენ გამოგეპარეთ, გიტელ.

გიტელი — ჰო, შევამჩნიე.

ჯერი — ვიგრძენი, თქვენი გაუტყუებელი წესის დარღვევას აპირებდით. რამ გაიძუდათ მაინც?

გიტელი — კარგი გოგო იყავი და გაგებდო! თქვენ ბერეტი ისე გიხდებათ!..

ჯერი — მე კი ვიფიქრე, სუდ სხვა ხალაც მოხდა-სეუკი...

გიტელი — მაინც რა?

ჯერი — მე მგონი, თქვენი უბედურება ის არის, რომ ყველას გინდათ ასი-ამოვნოთ, გინდათ თუ არა...

გიტელი — რა, რა?

ჯერი — ტესაც, ჰო, თუ არ ვცდები, ჩემს ცოლს ტესაც ერქვა, ისიც ასე მახსოვდა თავისი ყურადღებით. მე არ უნდა დამეწყოს მამამისის კანტორაში მუშაობა, მაგრამ მაინც დავიწყე. უარი უნდა მეთქვა მშვენიერ სახეზე, რომელიც სიმამრმა გვაჩუქა, მაგრამ უარი ვერ ვთქვი. და ამან მთელი ცხოვრება მომიწამდა.

გიტელი — მერე?

ჯერი — გუშინდელი საღამოს შემდეგ მიწვევება, რომ მთელი ჩემი ცხოვრება მოწყადებისგან შედგება. მაგრამ გადავწყვიტე, ბოლო მოწყადება აღარ მივიღო. თქვენი მოწყადება.

გიტელი — მე კი სუდ სხვა რაღაც მეგონა!

ჯერი — მაინც რა გეგონათ?

გიტელი — ჩემი სიუზნოვის გამო დამიწუნეთ!

ჯერი — გიტელ, მე თქვენ ორ რამეს გეტყვით, ორივე სიმართლე იქნება, პირველი: თქვენ ძალიან მომხიბვლელი ხართ, მეორე: თქვენი თავის ფასი არ იცით.

გიტელი — ტყუილია!

ჯერი — არა, მართალია. ასე რომ არ იყოს, ბევრი რამის გამო უნდა გაზრახებულიყავით.

გიტელი — მაინც რის გამო?

ჯერი — აი, თუნდაც, ასეთ ღროს რომ გირეკავთ!

გიტელი — მაინც რა ღროა ახდა?

ჯერი — საცაა ხუთი შესრუდდება. აბა, დაიწყეთ!

გიტელი — რა დავიწყო?

ჯერი — გამიზრახდით!

გიტელი — ა?

ჯერი — მიყვირეთ, მეჩხუბეთ?

გიტელი — რატომ?

ჯერი — იმიტომ რომ ასეთ ღროს დარეკვა უმსგავსოა. ვინა ვარ მე, ბოლოს და ბოლოს, რომ აღიონზე წამოგაგდეთ ფეხზე. ეს ხომ უპატივცემილობაა და, სავერთოდ, ეშმაკმა იცის, რა არის! რატომ დუმხართ, რატომ არ მეჩხუბებთ?

გიტელი — მომისმინეთ! რა გაცვირებთ თქვენ, თუ იცით?

ჯერი — მე თქვენი გულისთვის ვყვირი.

გიტელი — მე არ მიყვარს ყვირილი და გარდა ამისა, მიხარია, რომ დამირეკეთ!

ჯერი — ვინაა? ვერ გამოვიცნო...

გიტელი — როგორი მიუხედავად ხარ! ამ წუთას არ გითხარით, თქვენზე ვწუხები-მეთქი?

ჯერი — აი, ეს უკვე უკეთესია! გააგრძელებთ, გააგრძელებთ!

გიტელი — თქვენ რა, მართლა ააფრინეთ, თუ მე გგონივართ იდიოტი? იცით, რომელი საათია ახლა? რატომ მირჩევთ ასეთ დროს? იმიტომ რომ დანძღვაში წაივარჯიშოთ, არა?

ჯერი — არა, იმიტომ გირჩევთ, რომ გთხოვოთ, ამის მერე ქვეყანაზე არავის აღარაფერი მისცეთ, სანამ ჩვენ ისევ არ შევხვდებით.

გიტელი — რა თქვით?

ჯერი — გეკითხებით, არ გინდათ სცადოთ, გამოცდებით თუ არა შეყვარებული წყვილის ცადად-მეთქი! ოღონდ, ამჯერად ჩემი პირობა უნდა მიიღოთ, მე მოწყალება აღარ მიიღა.

გიტელი — მაშ, რა გინდათ?

ჯერი — მე მინდა... ცოტათი მოგიაროთ, ხელი შეგიწყოთ, თქვენს წყვილს მივხებო.

გიტელი — მე... თქვენ... რატომ ასე უცებ?

ჯერი — მერვენება, რომ შეიძლება რამეში გამოგადგეთ. თუმცა დიდი ბედება არა ვარ, თანაც ჯერ კიდევ ვერ ამოუძვერი იმ სამოქალაქო ომიდან, ცოლთან რომ მაქვს გამართული. თუ გინდათ, ყველაფერს მოგიყვებით, ოღონდ, ჩემთან ერთად უნდა ისაუბროთ.

გიტელი — სად?

ჯერი — ჩემთან, აქ.

გიტელი — დიდით კბილი უნდა ამოვიღო. ჯანდაბას იმის თავი. ასე რომ, ჩემთან, მაინც და მაინც, კანც დროს ვერ გაატარებთ.

ჯერი — მოხვადთ თუ არა?

გიტელი — რასაკვირველია, მოვად!

ჯერი — გიტელი!

გიტელი — ჰო?

ჯერი — რა უნდა ქნას კაცმა, როცა ღრმადიდან სისხლი სდის?

გიტელი — თქვენ რა, ღრმადიდან სისხლი მოგდით?

ჯერი — თქვენზე ვამბობ!

გიტელი — ააა! არაფერი. წამოვა და თვითონ გაჩერდები.

ჯერი — მე ვიცოდი, რომ ის საყინულე დაშვრდებოდა. ახლა ონკანის ნიჟარაში უნდა ჩავდო ყინული.

გიტელი — რატომ?

ჯერი — იმიტომ რომ ცივი წყლით უნდა ვავაქსო ბუშტი, მე რომ ვიყინდი და თქვენ კი დოყაზე მიიღებთ.

გიტელი — როგორც ვატყობ, პირდაპირ საქმეზე გადადისხართ.

ჯერი — არ მინდა დავკარგო ანც ერთი წუთი. დღეს პირველი დღეა ჩემი

ოცდამეთოთხმეტე წელიწადისა და თავს ისე ვგრძნობ, როგორც ტორედა განთიადისას. აბა, დაიძინეთ მშვიდად.

ღებს ყურმილს.

გიტელი — შევიშლები ნამდვირად!

ღებს ყურმილს. სამზარეულოში გადის, ჭიქაში ისხამს რძეს, ბრუნდება და წეხება.

ჯერი (იღებს ტახტზე დაგდებულ დეპეშას, ფანჯარასთან მიაქვს და კითხულობს, ჯერ თავისთვის, მერე კი ხმამაღლა) — „დავრეკე, დაბადების დღე რომ მომელოცა. არ გამელო ჩემი მოშორება, სადაგელო. ღმერთო, მოგვხედე ორივეს. გახსოვდეს, მიყვარხარ. ეს სიმართლეა. ტესი.“

დეპეშას კმუტუნის და ფანჯრიდან აგდებს. მერე წეხება. სიგარეტს უკივლებს. ახლა არც ერთს არ სძინავს. ჭერი სიგარეტს ეწევა. გიტელი რძეს სვამს. საათი ხუთ-ჭერ რეკავს.

მეორე მოქმედება

კირგილი სურათი

ჯ. მ. რ. ს. ო. თ. ა. ხ. ი.

უკვე ოქოტებერია. საღამო. გიტელის ოთახში ყველაფერი ძველებურადაა. ოღონდ, ლოჯინი არ არის აღაგებული. ლოჯინზე ორი ბალიში გდია. ჭერის ოთახი საგრძნობლად გამოცვლილა. უფრო მყუდროდ და სუფთად გამოიყურება. ოთახი გიტელს ლამაზად, მოსურთავს. წიგნის თაროზე მოჩანს გიტელის პატარა რადიომიმღები. გიტელი სადილს ამზადებს; აწყობს სუფრას. ანთებს სანთელს. შემოდის ჭერი.

გიტელი — გამარჯობა, მიჭუნა!

ჯერი — სადამი. დაცა, დაცა, ეს რა არის, შემწვარი წიწილი?

გიტელი — სადათაც, კარტოფილიც და ყინულში ჩაცხელებული ლვიონიც.

ჯერი — ლვიონიც? მამულეები დავამღებრეთ თუ რაშია საქმე?

გიტელი — ძალიან იაფად შემხვდა. რა გაცინებს?

ჯერი — ის რომ მაჭიას გავხარ. ეს ფარდები შენ ჩამოჰკიდე?

გიტელი — მე ჩამოვკიდე. შენ როგორ ფიქრობ, რისთვის დავდივარ აქ, შენს საყურებლად?

ჯერი — ორ კვირაში ბაღდინჯოების ქობი გამოფენის ექსპონატად აქციე.

გიტელი — შენ ის მითხარი, მაგ ვაზეთში რა არის?

ჯერი — ახადი არაფერი. ორი გვამი და ოთხი მოტაცებული მანქანა.

გიტელი — ვაზეთში რა გაქვს შეხვეული-მეთქი!

ჯერი — ეს შენი ძაფები!

გიტელი — დიდი მადლობა! ფრენკ ტაუმბენი ნახე?

ჯერი — ვნახე. ეს ჩაიზე (არგენტის მეორე პაკეტს.) სოიას პუდინგია უმარნილო, უცხიმო, უგემური.

გიტელი — რა გითხრა?

ჯერი — მერე მოგიყვები. ეს კი ციდან ჩამოვარდნილი მთვარის ნატივია.

გიტელი — ადამიანურად მითხარი, რა არის?

ჯერი — მაშ, ასე: ის ხსენის კოდოფს, რომელიც საყვარელმა მიართვა და კანფეტების ნაცვლად, ფიცგამტეხი, მცირეწილოვან მანდიტებთან ერთად გაქცეული მამის ტვინს ხედავს, რასაც მაშინვე სცნობს და არა-ადამიანურად კივის...

გიტელი — საპონია?

ჯერი — ნამდვილად კი ეს არის ტვინი მისი მოლაღატე საყვარლისა, რომელსაც ის თავისქაღის ნაცვლად, კანფეტების კოდოფში იწახავს.

გიტელი — ნუთუ ასე დასაბანი ვარ, საპონს რომ მჩუქნი!

ჯერი — კოდოფს დახედე?

გიტელი — არა.

ჯერი — წაიკითხე, რა აწერია.

გიტელი — შანელი ნომერი...

ჯერი — შანელი ნომერი ხუთი, ტელევიზორში იყო ამის რეკლამა. შანელი ნომერი ხუთი, ქადმატონო. თქვენ ხელთ გიპყრიათ საპონის ბუშტიები, რომლებიც ორ-ნახევარი დღიანი ღირს.

გიტელი — (შეძრწუნებული) — ორნახევრ... ერთ ნაგლეჯ საპონში?

ჯერი — ოღონდ, მართლაც არ დაიბანო ამით ხელი. მე და შენ, კექსივით, კოვზით უნდა მივირთვათ.

გიტელი — ნელ-ნელა ცრწმუნებები, რომ მე კი არა ვარ სუდელი, როგორც ამას ერთ-ერთი ჩვენგანი ფიქრობს, არამედ — შენ! არავითარ შემთხვევაში არ შეგჭამთ ორ-ნახევარ დღიანს ერთმაშად.

ჯერი — შეგჭამთ! ვიქვიფოთ გემოზე. მუცელი ხომ არ გტკივა?

გიტელი — არა. ამი ჩავყლაპე და თითქოს საერთოდ დამეკარგა.

ჯერი — ვითომ? მე მგონი, ცოტა მაინც დარჩენილია.

გიტელი — რა?

ჯერი — მუცელი.

გიტელი — მაგით რა გინდა თქვა, ძადიან მსუქანი ვარ არა?

ჯერი — რას ამბობ, პირიქით!

გიტელი — აჰა, გასაგებია — ჩონჩხი, საფრთხობელი!

ჯერი — ჩემი აზრით, შენ ქადურობის წმინდა ტურჭელი ხარ. ამაყად აზზე-კიდი ცხვირით, პერეოვანდ მოშრგვადებული ტანით, ნატიფად მოხრილი ხედი...

გიტელი — გასაგებია. ჩაიდან ვყოფილვარ. ჰო, კინალამ დამავიწყდა, ომაპადან გირეკავდნენ, კიდეც დაგირეკავენ მაღე.

ჯერი — ვინ რეკავდა?

გიტელი — შენი ცოლი.

ენოსავს. საპონს.

— ეს შენი ცოლის საყვარელი საპონია, ჯერი?

ჯერი (ცოტა ხნის მერე) — არა. თშვითად ცრწმუნდი რამეს... ისედაც თავზე საყრედად ჰქონდა ყველაფერი.

გიტელი — აჰა, მე წვედი (საპონი სამზარეულოში გააქვს, იქ ქურას დასტრიალებს.)

ჯერი (უძრავად დგას, მერე განგებ უდარდელი ტონით) — როდის დარეკა?
გიტელი (სამზარეულოდან) — არ არის დიდი ხანი. რვაზე კიდეც დარეკა-ვო.

შემოაქვს ტაფა, მაგიდაზე დგამს, თან ლაპარაკობს.

— ეტყობა, მართლაც, გადასაყრედი ფული აქვს. წარმოგიდგენია — სხვა ქადაქში ორჯერ დარეკა! შეიძლება გავიჟღეს კაცი! ჩემს ცხოვრებაში მხოლოდ ერთხელ დავრეკე სხვა ქადაქში, აი, მაშინ, როცა მე და ული დავქორწინდით. არ მომეწონა, მაშინვე ისევ ფლორიდაში რომ გაიქცა. მითხრა, სამსახურის საქმე უნდა მოვაგვაროო, ნამდვილად კი ძველ სატრფოსთან გაქცეულა. ეს რომ გავიგე, გულიც კი არ წამსვდია, ავდექი და დავურეკე.

ჯერი — მე იმას არ დავედაპარაკებო, არ მინდა.

გიტელი — თუ არ გინდა, ნუ დავედაპარაკებო. მაგრამ აი, ქვითარი რომ მომიტანეს, მაშინ კი წამივიდა გული.

ჯერი — ტელეფონთან არ მივად.

გიტელი — კარგი. ღვიწროსაც არ მოიტან?

ჯერი — სიამოვნებით. მოდი ერთი გემოზე დავთვრეთ. საბაბიც გვაქვს. დღეს ფრენკ ტაუმბენს ვედაპარაკე... რა დავემართა?

გიტელი — არაფერი. როგორც ხედავ, არაფერი არ მომსვდია. საიდან მოვიტონე?

ჯერი — ყველაფერი ეს დიდი ხანია უკვე დამარჩულია. ზედ ბევრი, ძადიან ბევრი მიწა აყრია. კუბოც მაგრად არის დაღუჭული. მეც არ ვაპირებ სამარის თავიდან ამოქექვას. მოდი, სხვა რამეზე ვიდაპარაკოთ, უფ-

რო მხიარულზე. როგორ არის შენი საკონცერტო პროგრამის საქმე?
გიტელი — ამას ეძახი მხიარულს? დღეს კიდევ ვიყავი სხვენის სანახა-
ვად. მისი ვაჭრუკანა პატრონი ორი წლის ვადით აქირავებს მხოლოდ,
თანაც გროშს არ უკლებს. რანაირად ვიშოვო ამდენი ფული, როკფე-
დერი მანაც ვიყო!
ჯერი — როკფედერობა რად გინდა, განძი გაქვს შენახული, განძი!
გიტელი — სად?
ჯერი — აქ!

შუბლზე თითს იკაკუნებს.

— დღეს ფრენკ ტაუმენს ვედაპარაკე, საკმაოდ დიდხანს.
გიტელი — მერე რა გითხრა?
ჯერი — ვეჭიღებისთვის საქმეები მოამზადეო. მე ხომ თვითონ ნიუ-
იორკში ვეჭიღობის ნებართვა არა მაქვს.
გიტელი — ჰოო?
ჯერი — ხვად დიდით მე და შენ წავადო იმ ვაჭრუკანასთან და მივაცე-
ცხდებოთ ორი თვის ქირას.
გიტელი — ისლა დავგრჩენია საფიქრადი, რომელი ჯიბიდან ამოვიღოთ
ფული!
ჯერი — ნუ გეშინია, ფულს მაღე შპადერივით ავაკრავთ კედლებზე.
გიტელი — სხვენს მაშინ დავიჭირავებო, როცა სამუშაოს ვიშოვნი.
ჯერი — დუმს.
გიტელი — ვინ?
ჯერი — ტიდეფონი.
გიტელი — ჰო. ამზობენ, შრაფტის საკონდიტროში გოგოები ჭირდებათო.
ხვად წავად იქ.
ჯერი — შრაფტთან? მაგიდებს მოემსახურებო?
გიტელი — რას იზამ... შარშან ვმუშაობდი იქ, კანფეტებს ვყიდდი. ძალი-
ან კარგი კანფეტები აქვთ. შვიდი ვიბრანქა მოვიმატე. დუმს.
ჯერი — ვინ?
გიტელი — ტიდეფონი.
ჯერი — ჰო... სწორედ ახლა გავიფიქრე, ნეტავი როგორი ხმა აქვს-მეთქი.
გიტელი — რას ნიშნავს — როგორი?
ჯერი — ტიდეფონში როგორ იმისი-მეთქი მისი ხმა. მთელი, ნუ დავი-
წყებო...
გიტელი — შესანიშნავი ხმა! მომხიბლავი ხმა! თუ გინდა მოუსმინო, და-
ედაპარაკე და გაიგებ, როგორი ხმაცა აქვს. რისი გეშინია?
ჯერი — შენ რატომ გინდა, რომ დავედაპარაკო?
გიტელი — კი მაგრამ, რატომ არ უნდა მიხდოდეს?

ჯერი — იმიტომ რომ მე ახლა სამოთხეში ვნებივრობ შენთან და შეი-
წვარ წიწილთან ერთად. მე და შენ ადამი და ევა ვართ და ათას ორა-
სი მიღის სიგრილე ტიდეფონის მავთული კი გვედია! რატომ უნდა შე-
მოვუშვათ ჩვენთან, ახლახან რა წვადებით მოვიშორეთ ბაღლინჯო-
ები, არ გახსოვს?
გიტელი — მანაც რატომ გძულს ასე ძალიან?
ჯერი — არა, არ მძულს. სჯობს სხვა რამეზე ვიდაპარაკოთ...

ცოტა ხანს ორთვენი ჩუმად ემეინ.

— შენ ხვედიკი ხარ, ჩვეულებრივი, პაწაწინა ხვედიკი. მანაც როგორ
მოახერხე ჩემს სხველში შემოძრომა? მომისმინე, სერიოზულად გე-
უბნები, თუ მოცეკვავე ხარ, დროზე უნდა მიხედო შენს თავს, დროა
რალაც გააკეთო, დღეები მიდიან...
გიტელი — რა თქმა უნდა, მოცეკვავე ვარ და ამის გამო, აღბათ, მაღე
გავგოჭდები კრდეც.
ჯერი — მე მოგეხმარები სხვენის დაქირავებაში. შენ კონცერტს მოამ-
ზადებ, მე კი საქმეებს ვეჭიღებისათვის.
გიტელი — რას ნიშნავს ვეჭიღებისთვის საქმის მომზადება?
ჯერი — ყველა საქმისთვის უნდა მოძებნო პრეცედენტი.
გიტელი — ეს საინტერესოა?
ჯერი — არც ისე. მაგრამ ახრ ვაპირებ შედ გადყოფას. სასამართლოში
მე თვითონ გამოვად, როგორც კი საკვარციკაციო გამოცდას ჩავა-
ბარებ.
გიტელი — მერე რალას უცდი, რატომ არ აბარებ?
ჯერი — მეშინია.
გიტელი — შენ ყველას ჯიბეში ჩაისვამ, შენს გამომცემლებსაც.
ჯერი — რატომ გგონია?
გიტელი — რატომღაც ასე ვფიქრობ.
ჯერი — კანონები კი არა, აქაური მოძრაობის წესებიც არ ვიცი.
გიტელი — დიდი რამე, დაიწყებო!
ჯერი — იმ ასაკში აღარ ვარ, როცა იზებინებენ.
გიტელი — თითქმის ყოველდღე ვკითხულობ გაზეთში, თუ როგორ და-
იწყო ვილაც ბეზიამ ნიუ-იორკის უნივერსიტეტიში სწავდა, სამოცდა-
ათი წლის ქაღამა, თერთმეტი შვიდიშვილის პატრონმა.
ჯერი — მე, იცი, რა მიკვირს, როგორ ახერხებ ამას?
გიტელი — რას?
ჯერი — იმაზე ვედაპარაკობდი, როგორ დაგხმარებოდი, ერთი წუთიც არ
გასულა და უკვე ვეჭიღების კოდეციაში მიმათრევ-
გიტელი — ადრე თუ გვიან-ეს გამოცდა მანაც უნდა ჩააპარო.

რეკავს ტელეფონი.

— შენ გირეკავენ!

ჯერი — ღამირეკონ. არავის ჩვენთან, ხედი არა აქვს, გაგვანუშონ თავი!

გიტელი — ასე არ შემოიძლია!

ჯერი — ასე სჯობს!

იღებს ყურმილს და ღებს მაგიდაზე.

გიტელი — ჯანდაბა!

იღებს ყურმილს.

— ჰო, გისმენთ, ადო!

ჯერი — დადე ახლავე ყურმილი!

გიტელი (ჯერის) — ეს ღარია! (ყურმილში.) ჩვენ გვეგონა, აქაური სახლის პატრონი გვირეკავდა. რა გითხრეს კლუბში? რამდენი? შეუძლებელია! კარგი, მე თვითონ დაგირეკავ მერე...

ღებს ყურმილს.

ჯერი — მაპატიე, რომ გიყვირე.

გიტელი — ასეთი რა გიყოს იმ უსირცხვილომ, ასე როგორ გაგამწარა!

ჯერი — უსირცხვილომ? გამომეფე ცოლად, იურიდიული ფაქულტეტი დამამთავრებინა, გვერდით მედგა, როცა მიჭირდა, ვუყვარდი, როგორც არავის არასოდეს არავინ ჰყვარებია. ის უსირცხვილო არ არის. ნუ დაგუბანებთ ასე, არ არის საჭირო.

გიტელი — და შენც იმიტომ გამოგქეცი, ასეთი შესანიშნავი ადამიანი რომ იყო, არა?

ჯერი — მე იმიტომ გამოგქეცი, რომ არ შემეძლო ერთ ქადაქში მეცნობრა მასთან და მამაშისთან ერთად.

გიტელი — რადგან გამოიქეცი, უნდა დამშვიდდო კიდევ, ერთ ადგილზე გაჩეჭდე.

ჯერი — შე ალბანსად აღარ გავრავივარ.

გიტელი — ანა, გარშინარ! რატომ არ გინდა დაედაპარაკო ტყვეფონით?

ჯერი — მიმირაპე და შენი გულისთვის შეიძლება ამასეც დავთანხმდე. გინდა, რომ დაედაპარაკო?

გიტელი — ის შენი ცოლია!

ჯერი — შენ ის მიიხარა, გინდა თუ არა?

გიტელი — ტყვეფონი შენია, შენ უნდა დადაწვევო.

334

ჯერი — ჰო თუ არა?

გიტელი — არა.

ჯერი — ის თუ გინდა, ფრენკ ტაუმენთან ვიმუშაო?

გიტელი — არა.

ჯერი — მაშ, რა გინდა ჩემგან?

გიტელი — არა-ფე-რი!

ჯერი — ჰო, შეიკარი ახლა შუბლი, აღარ გაილიმო, გაქვავდი!

გიტელი — ერთი ხომ მაინც უნდა იყოს ჩვენს შორის მტკიცე... ქვასავით.

ჯერი — ყოველ ნაბიჯზე ატყუებ საკუთარ თავს. დაწანწანებ, ეძებ, იქნებ რაიმე სამუშაო იშოვნო. ამასობაში ხან ერთ კაცს გადაეყრები, ხან მეორეს. მშვენიერი ცხოვრებაა, ღმერთმანი! და არაფერი არ გამოდის. კაცები შენგან თავქუდმოგდევნიან გარბიან. აი, შენი ქმარიც ხომ ასე გაიქცა? იქნებ ბიდეტიც შენ უყიდე? დაწმუნებუდი ვარ, ნამდვილად შენ გადაიხადე მისი ბიდეტის ფული. მერე გიკვირს, რატომ ხდებდა ასეო, რატომ ვრჩები მარტოო. როცა ადამიანი ხელს გიწყვეის, შენ იმ ხელში მოწყვადებას უღებ. ყველა სარგებლობს ამით, რატომაც არა? ცოტა ხანს გამოგყვება გვერდით და მერე პირველსავე სადგურზე გაგეპარება. რამდენმა მოგატყუა ასე? ოცდახუთმა? ორმოცდაათმა? ხუთასმა? შენ პატარა აღარა ხარ, კოშმარის საზღვრამდე ხარ მისული და სრულიად მარტო ხარ ამ ქვეყანაზე. მითხარი, ვინა გყავს, ვისაც შენზე გული დაეწვება, ჩემს მტეტი? ერთხელ მაინც, მთელი სიცოცხლის განმავლობაში, მოითხოვე რამე კაცისგან, მოითხოვე ისე, როგორც საჭიროა, იქნებ მაშინ მოხდეს ის, რისი წარმოგებნაც არ შეგვიძლია. გამიგე, ვესმის, რას გეუბნები?

გიტელი — ჰო... გავიგე... შენ ბრწყინვალე ვეჭიდი ხარ, ჯერი, ტყუილად იკატუნებ თავს, მშვიდად შევიძლია ჩააბარო გამოცდა.

ჯერი — ვერაფერიც ვერ გავიგე... ვერც ერთი სიტყვა...

გიტელი — მიშვენივრად გავიგე ყველაფერი.

ჯერი — მე არ ვხუმრობ!

გიტელი — რა გინდა ჩემგან?

ჯერი ხელს უშვებს

— გამიშვი!

ჯერი — შენ მზრუნველობა გჭირდება, ყურადღება...

გიტელი — ხელი გამიშვი, ჯერი, მტკიცეა.

ჯერი — მზრუნველობა გჭირდება, ვესმის!

გიტელი — რატომ მჭირდება? გამიშვი, თორემ ვიყვირებ!

ჯერი — არ იყვირებ... შენ...

გიტელი — მიშვედე!

ჯერი — შეიშადე, ხაღნი გინდა შეყარო?

გიტელი — ნუ გეშინია, არავინ მოვა. ეს ნიუ-იორკია. რამდენიც გინდა იკიფდე, იკიფდე, ხანამ ჯოღს არ დაკარგავ, სუდერთია, შაინც არავინ მოვა. ვისი იმედი უნდა მქონდეს ჩემი საკუთარი თავის გარდა?

ჯერი — ჩემი იმედი უნდა გქონდეს, ჩემი!

რეკავს ტელეფონი.

ჯერი (იღებს ყურმილს) — ჰო? ჰო, მე ვარ. კარგი... გამარჯობა, ტესი. არა, უბრალოდ არც ამის წინ, არც უფრო ადრე არ მინდოდა შენთან დაპარაკი. ახლა მხოლოდ იმიტომ გედაპარაკები, რომ ძალიან მთხოვეს... ეს რა, ქაღური ინტელიცია? ჰო, მართალი ხარ, იმან მთხოვა... გიტელი ჰქვია... ჰო, ძალიან. არ ვაპირებ უცოდლოდ დაგჩე სიკვდილიანად. არც შენ მოგემატება ამით რამე. კი, სამუშაო მაქვს, სწორედ დღეს მოვედაპარაკე. ქადი, ბინა, სამუშაო — ნამდვილად შეიძლება ახალი ცხოვრების დაწყება. გაყრის თაობაზე მამაშენს უთხარი, როცა უნდა, მაშინ გამოვეუბნავნი თანხმობას. რაც მაღე, მით უკეთესი. ტესი, ნუთუ მართლა ფიქრობ, რომ სასიამოვნო მოგონებას დაუტოვებ კაცს, რომელსაც დანა გაუყარე? ღმერთო ჩემო, შენ ხომ უკვე ყველაფერი გადაწყვიტე! გაუშვი ხელი ჩემს გულს, გაყოფა, გაუშვი! ტესი, არ გინდა... ნუ... გთხოვ... არ გინდა...

ეტყობა, ისინი გათიშეს. ჯერის თვალზე ცრემლი უბრწყინავს. გიტელი საწოლზე პირდაღმა წეება, არ იძვრის.

— გიტელი!

გიტელი არ პასუხობს.

— გიტელი, მე...

გიტელი — ეს სრულებითაც არ არის ის, რასაც შენ ფიქრობ!

ჯერი — რაზე მეუბნები?

გიტელი — ღარი ამბობს, იმ კლუბში, სადაც ჩვენ კონცერტის გამართვა გეინდოდა...

ჯერი — არა, ჩვენ ჩიტები არა ვართ, გველის შემოხედვამ რომ გაგვაშეშოს, გიტელი, შემომხედე, გთხოვ. ვიცო, რომ გული გატყინე, მაგრამ ამის დამადვა არ არის საჭირო.

გიტელი — რა თქვი?

ჯერი — იმე შემიძლია... ჩავიხრწო ამ მხედ წაში... მე შენ მჭირდები!

გიტელი — რატომ?

336

ჯერი — რომ შენს ხელს ჩავაფრინდე. მითხარი, რომ მეც მჭირდები, თუნდაც იმიტომ, რომ ის სხვენი დაიქირაო!

გიტელი — მე ხე კი არა ვარ, მართლა მეტიკინა ძალიან. შენ ხომ მე ასე არასოდეს არ მეტყვი!

ჯერი — როგორ?

გიტელი — რომ მე... რომ მე გავუშვა შენს გულს ხელი!

ჯერი — შენ უნდა მომეხმარო, გიტელი, ერთი ნაბიჯი უნდა გადმოგვა ჩემსკენ!

გიტელი — სხვანაირად რომ ვთქვათ, წამოვიდე შენთან ერთად სხვენის სანახავად, არა? კარგი. მოდი აქ, მოდი ჩემთან, საცოდავო გიტელი!

გიტელი სწრაფად

ო რ ი ვ ი ო თ ა ხ ი

გაიხარა რამდენიმე კვირამ. დეკემბერია. შუალედ. გიტელი, ეტყობა, სამზარეულოშია გასული. ჯერი ტახტზე წევს და ტელეფონით ლაპარაკობს.

ჯერი — საკვადიფიკაციო გამოცდა მე ისე მჭირდება, როგორც შუბლში ტყვია. მართლაც, კაცმა რომ თქვას, რად მიინდა, რისი გულისთვის უნდა მიმიღონ კოლეჯიაში თავდებით!

გიტელის ოთახში ტელეფონი რეკავს.

— რა თქმა უნდა, ვიცო, ეს როგორც კეთდება: თქვენ შეამდგომილბას მიწვევთ, მე კი ომაპადან მომაქვს მთელი მანქანა მოწმობები. მოწმობებს, ადმათ, შევაგროვებ, მანქანისა კი რა მოგახსენო...

გიტელის ოთახში ისევ რეკავს ტელეფონი. სამზარეულოდან გამოჩნის გიტელი.

გიტელი — აიო! ჰო, სოფი, გამარჯობა...

ჯერი (განავრძობს დაპარაკს) — თქვენ თუ მართლა გადაწყვიტეთ მიშუამდგომილთ, მაშინ მოვად. არ დაგვივიანებ, ტაქსს ავიყვან.

გიტელი — რომელი ძველი ნაცნობი, სემი?

ჯერი — მოველივარ. ნახვამდის.

ღებს ვუტრიალს, საათზე იხედება. ჰკრავს ტელეფონის ნომერს.

გიტელი — რატომ უთხარა, ეს სერიოზული საქმეა? როცა მე თვითონ 22, დრამატურგია

337

დანწმუნებული არა ვარ. ვინ გითხრა, რომ ვბრაზობ? მართლა არა ვარ დანწმუნებული, დამიჯერე.

ჯერი — ნელდად სოფია ტელეფონზე ჩამოკიდებული.

ღებს ყურმილს და ოთახიდან გადის.

გიტელი — კი, წყლული მაწუხებს. ცოტათი. არა, ყველაფერი კარგადაა, ნუ გეშინია. უოდი? უოდი სუდ სხვა იყო. როგორ აგისხნა. ძნელია. საქმე ის არის, რომ მე ჩემი მოწოდებით მსხვერპლი ვარ. ოცდაათი წლისა სანამ არ გავხდი, მანამდე ვერ მივხვდი ამას. შენ ხომ არ გგონია ჭკუაზე შევიშადე? არა, უბრალოდ არ გესმის. ის ყველაფერს ასწრებს, ყველაფერი იცის. მთელი დღე ზის და სასამართლოს რეპუსებს ხსნის. საღამოთი ჩემთან ამოდის სხვენზე და ქერჩებით იატაკს მიპრიალებს. როგორ მოგწონს ეს!

ჯერი (გიტელი როცა დაპარაკობს, თავის ოთახში ბრუნდება. ქაღალდებს ქეჭავს, პოლდობს ცისფერ კონვერტს, იღებს წერილს და კითხულობს, სახეზე შეშფოთება ეხატება. კრეფს ტელეფონის ნომერს) — აი! მინდა გამოვიძახო ომაპა. ტელეფონი 575ნ, ჩემი ტელეფონის ნომერია 46099. კარგი. დავედლოდები.

ღებს ყურმილს. წერილს ასწორებს, თითქოს ვალურსებაო.

გიტელი (განავრძობს) — როგორ არა, ტელეფონით ედაპარაკება ხოლმე. გაყრის თაობაზე. იმ ქაღამა თვითონ არ იცის, რა უნდა. სოფი, როგორ არ გნცხვენია, ეს მე ვუბრძანე მას დადაპარაკებოდა ტელეფონით. შენ არ გესმის, რას ამბობ. სოფი, ნამდვილად ჭკუაზე შემშირი, ნამდვილად განგებ მედაპარაკები ასე, ვინდა, გამაგიჟო. კი ბატონო, ნუ იქნები ჩემი მეგობარი, თუნდაც მეტი იყავი, თლონდ, თავი დამანებე...

გაბრაზებული ავღებს ყურმილს, მაშინვე კრეფს ნომერს. ამ დროს ჭერის ოთახში ტელეფონი რეკავს.

ჯერი (იღებს ყურმილს) — ჰ-ოო? გმადლობთ.

გიტელი (ნომერი დაკავებულია) — ჯანდაბა!

ჯერი — გამარჯობათ, რუთ, თქვენი შეფი მანდ არის? უთხარით, რომ სიძე თხოვს ტელეფონთან. გმადლობთ, რუთ, მეც მენატრებით ყველანი. გამარჯობათ, დუციან, როგორ ბრძანდებით? გმადლობთ. სამუშაო მაქვს. ადმათ მადე ნიუ-იორკის ვექილთა კოლეჯის წევრი გახსნდები. ტესის? რასაკვირველია, უთხარით. ტესის გონია, რომ მე მხრებზე მარტო მისი თავი მამია. სწორედ იმიტომ გირეკავთ, რომ

338

ტესის ამბავი მარტო რეკავს. მისგან წერილი მივიღე, სენტ-ჯოს ბეჭდით. რა უნდა იქ? სამი დღით წავიდა? მანქანით უნდა გაისეირნოს? ისევე ჯობია თქვენ მიაქციოთ მას ყურადღება, ვიდრე... ვგრძობ, რაღაც ვერ უნდა იყოს კარგად, წერილზე შევატყვე. რომელი გოგო? მართალია, მე მყავს აქ ერთი გოგო, ტესიმ იცის. თქვენ გინდათ მითხრათ, რომ სწორედ მას მერეა ასე? რატომ? მან გითხრათ, მიტოვებული ვარო? ნამდვილად ასე გითხრათ? დუციან, მომისმინეთ! მიხედეთ ტესის, გთხოვთ! იმიტომ დაგირეკეთ, რომ ეს მე თქვა თქვენთვის... და გადაეცით ჩემი მოკითხვა...

ღებს ყურმილს. მერე ჰკრეფს გიტელის ტელეფონის ნომერს. ერთდროულად გიტელე ურეკავს მას, ამიტომ ორივეს ნომერი დაკავებულია. ჭერი ოთახიდან გადის. გიტელი ისევ ურეკავს. სამი ზარის მერე ჭერი შემორბის ოთახში და იღებს ყურმილს, ესმის გიტელის ხმა.

გიტელი — გავგიჟდი, ამ წუთას შინ იყო ნამდვილად!

ჯერი — მე ახლაც შინა ვარ!

გიტელი — ო, ჯერი!

ჯერი — ორჯერ დაგირეკე, ნუთუ სოფის სხვა რაიმე სერიოზული საქმე არა აქვს?

გიტელი — როგორც ჩანს, არა. მე კი სამჯერ დაგირეკე. ვის ედაპარაკებოდი ამდენ ხანს?

ჯერი — ომაპაში ვრეკავდი.

გიტელი — ისევე?

ჯერი — რას ნიშნავს ისევე? უცნაური წერილი მივიღე ტესისგან... ის...

გიტელი — ჰკითხე გაყრის თაობაზე?

ჯერი — არა. მამამისს ვედაპარაკებოდი და ვერ მოვასწარი მეკითხა. ტესის რაღაც დაემართა. მამამისი ამბობს, რომ...

გიტელი — ჯერი, სხვენზე მიგრძელებ, არ მცადია. მითხარი, რატომ მირეკავდი.

ჯერი — ტესი ყველას ემადება და არავისი ნახვა არ უნდაო.

გიტელი — ჯერი, მეჩქარება, მოდი, სვად დამირეკე.

ჯერი — მოიცა, ჩვენ ნომ შევთანხმდით...

მაგრამ გატრიალა უკვე დაკავდა ყურმილი. ჭერი შეპყრებს ყურმილს, ნავარდნილი ხმით.

— ერთად ვისადიდებდით!

ისიც ღებს ყურმილს. ახლა ორივენი ტელეფონს შესცქერიან. თითქოს რაღაც ელოდებიან. ორივეს უნდა ისევ ღარეკოს, მაგრამ გატრიალდებიან და გაუღებს.

339

გიტელის ოთახი

თებერვალი: შაბათის გვიანი საღამოა. ორივე თათხი ცარიელია, ჩაბნელებული. გიტელის ოთახის კარი იღება და კარის ზღურბლზე გიტელის სილუეტი გამოჩნდება. გიტელი კარგა ხანს უძრავად დგას. მერე ოდნავი ბარბაცით შემოდის ოთახში. ფეხებს ძლივს მიათრევს. სამზარეულოში შედის, -იქ ორ ჰიქა წყალს ზედნიედ სცლის. ბრუნდება, ტახტზე ჯდება და ღამის ღამას ანთებს. წვალუბით ჰკრეფს ტელეფონის ნომერს.

გიტელი — სეგენის ბინაა? ბატონ ექიმს თხოვეთ, თუ შეიძლება. დიახ, ძადიან სასწრაფოა. გიტელ მოსკა... მე მასთან ვმკურნალობდი. გადავცით, რომ ძადიან ცუდადა ვარ. ჩემი ტელეფონია 62098. გმადლობთ.

ღებს ყურმილს და პალტოიანად წვება ტახტზე. ამ დროს ღიად დარჩენილ კარში ჯერი გამოჩნდება. იღებს იატაკზე დაგდებულ გიტელის ჩანთას. კარს მიხურავს.

გიტელი (ხმაურზე თავს წამოსწევს) — აა, ჯერი! გამარჯობა! ციდან ჩამოვარდი? როგორი დრო გაატარე, კარგად იმხიარულე?

ჯერი — შენსავეთ. შენ რა, დათვერი?

გიტელი — ჰო, ცოტა ზედმეტი მომივიდა.

ჯერი — უმჯობესია, ანდავე გავარკვიოთ: ვინ იყო ის მოჭიდავე?

გიტელი — რომელი მოჭიდავე?

ჯერი — აი, ის, შინ რომ მოგაციდა.

გიტელი — ჯიუკი? ის მოჭიდავე კი არა, ამსტრაქციონისტი მხატვარია!

ჯერი — მერე, ამსტრაქციული მხატვრობის სიყვარულით აკოცე?

გიტელი — შენ რა იცი?

ჯერი — იქვე ვიდექი, ორ ნაბიჯზე.

გიტელი — ჯერ ერთი, მე კი არა, იმან მაკოცა. ააანთე გაში, ძადიან მცოცა.

ყოყმანის მერე, ჯერი ანთებს ლუმენს. უცებ დაინახავს. გიტელი რალაცას სვამს.

ჯერი — გეყოფა, ისედაც მთვრალი ხარ!

გიტელი — ეს წყადია!

ჯერი ართმევს ჰიქას, აწოწმებს, ისევე უბრუნებს.

— რა, ჩემი არ ვფხვანა?

ჯერი — ჰე, ვფხვანა... შენ მასთან ერთად მთელი საათი იყავი მდივრ-340

სტრიტზე, სარდაფში. რას გაჩვენებდა მაინც, გენიადურ სურათებს თუ ჭიდაობის გენიადურ იდეებს? მითხარი, რას გაჩვენებდა?

გიტელი — ამ ყვირილს გერჩია, ქუდი მოგენადა და ჩამომჯდარიყავი მშვიდად, ჩუმად. ჩემო საბრალო, შენ...

ჯერი — ეგ საკენკი იმას დაუყარე, შენს ბიჭს...

გიტელი — ჯერი, გინდა ორივემ ვიტყვიოთ. არ გინდა? მე კი მინდა, რატომღაც მინდა ვიტყვიო.

ჯერი — უსინდისობას ცრემლით ვერ მოიბან. ასე რომ ყოფიდიყო, მთელი ქადაქი უზარმაზარ აყროდებუდ გუბედ გადაიქცეოდა. შენ ხომ იმას დანებდი. მითხარი რატომ, რისი გულისთვის?

გიტელი — განა სულდერთი არ არის?

ჯერი — არა, არ არის სულდერთი. იმიტომ რომ ახლა შენზეა დამოკიდებული, საით წავად მე, საით წავათრევ ჩემს ცხოვრებას. უბედურო, შენც გზაჯვარედინზე დგახარ, შენც არ იცი, საით უნდა წახვიდე, მაინც მშვიდად უყურებ, როგორ იწრიტება კანადიზაციის მიღში შენი ცხოვრება. შენთვის ეს არაფერია, არა?

გიტელი — არ ვიცი, მე...

ჯერი — მეც შენთვის არაფერი ვარ, ხომ?

გიტელი — ო, ჯერი, მე...

ჯერი — და საკუთარი თავიც არა გიღირს?

გიტელი — იცი, მე ახლა სულ სხვა რალაც მაწუხებს.

ჯერი — რატომ ჩაიღინე ეს?

გიტელი — არ ვიცი... ვინ გითხრა მაინც, რომ მე ეს ჩავიღინე? შენ რომ ფრენკ ტაუბმენთან საქეიფოდ წახვიდე, კარგი იყო?!

ჯერი — მე იქ არ წავიდოდი, ომაჰადან ცნობების გამოგზავნა ასე რომ არ გაჯანჯდებუდიყო. და მაშინვე წამოვედი, როგორც კი საშუალება მომეცა. მინდოდა, შენთვის და სოფისთვის გამომეგდო. უცებ რას ვხედავ — შენ იმ მოჭიდავესთან ერთად მობრძანდები და თან ისე კისკისებ, თითქოს გიღიტინებდნენ.

გიტელი — ხომ გითხარი, ცოტა ზედმეტი მომივიდა ლეინო-მეთქი, ხედი-წერიდი დაგიწერო თუ?

ჯერი — არა, შენ არ დამთვრალხარ. ფხიზელია მეც და შენი საკუთარი თავიც ორივე ერთად გუდგრილად ჩავვიშვი უნიტაჰში, სრულიად უმიზეზოდ, სწულიად, სრულიად, არ მითხრა, ტაუბმენთან რომ წახვიდე იმიტომო, არ დავიჯერებ. ალარ მჯერა! მე მინდა მხოლოდ ის გავიგო... მოიცა, შენ გედაპარაკები!

გიტელი — ილაპარაკე მერე. ვეჭიდი იმიტომ ხარ, რომ ილაპარაკო.

ჯერი — როცა მე ზედნიედ ორჯერ მემართება ერთი და იგივე რამ, ბუნებრივია, მსურს გავიგო, რა არის ამის მიზეზი. რა ჩავიღინე ისეთი ამჯერად, რითი ხარ უკმაყოფილო?

გიტელი — მე! შენ თვითონა ხარ უკმაყოფილო და მე კი მამბრადებ.

ჯერი — ღმერთო! განა შენ ამის საფუძველი არ მომეცი ახლა?

გიტელი — საქმეზე იდაპარაკე!

ჯერი — ეს არის სწორედ საქმე! მე ვდაპარაკობ ჩემზე და შენზე!

გიტელი — მე კი ვდაპარაკობ შენს ცოდზე!

ჯერი — კარგი, ვიდაპარაკობ ჩემს ცოდზე. სხვათა შორის, იმასაც ძალიან აინტერესებს შენი ამბავი. მაშ, რა გინდოდა მასზე გეტქვა?

გიტელი — მე ვნახე გასული თვის ქვითარი თქვენი ტედეფონით დაპარაკისა: ომაპა, ნებრასკის შტატი, ცხრა დოდარი, ომაპა, ნებრასკის შტატი, თორმეტი დოდარი. რატომ არ მიიხარის, შენ და შენი ცოლი მსოფლიოს ჩემპიონები თუ იყავით დაპარაკში!

ჯერი — იმას ძალიან უჭირს ახლა!

გიტელი — ვის ეხებინება?

ჯერი — გამოდის, რომ მე შენ გლადატობ ჩემს ცოდთან ტედეფონის საშუალებით. ტედეფონის ქვითარს შენ მოჰყავხარ პირდაპირ იმ მოჭიდავე ხოჭოს საწოდში. რა ჰქვია...

გიტელი — ჯიუკი.

ჯერი — მე კი გეუბნები, ხოჭო ჰქვია-მეთქი! ბოდოს და ბოდოს, იმდენს იზამ, რომ გავქანდეში ცენტრალურ სადგურში და ვიყიდო ომაპას ბილეთს. თუმცა შენც ამაზე ოცნებობ, როგორმე ჩემგან გათავისუფდე! რომ მერე შენ შენს ნებაზე გამოეკიდო ყველას, ვისაც შარვადი აცვია და ვისთანაც ჯერ დრო არ გიტარებია. რა თქმა უნდა, თუ ნიუ-იორკში კიდევ დარჩა ვინმე ამისთანა.

გიტელი უცებ დაეცემა ტახტზე, გარდიგარდმო. საცოდავად მოხუხული, გაუნძრევლად წევს.

— კარგი, კარგი, ხვადისთვის გადავდოთ ჩხუმი. ფეხზე ძლივს დგახარ.

გიტელი — ოჰ, ჯერი!

ჯერი — ჰო, რა იყო, რა?

გიტელი — მე შენ აღარ მოგწონვარ!

ჯერი — მე შენ მძულხარ! განა ეს ნაკლებად მგზნებარე გრძნობაა? მოტრიადლი!

პალტოს ხდის.

გიტელი — მე შენ მხოლოდ გეცოდები.

ჯერი — მაინც რატომ გგონია, რომ საცოდავი და უმწულო ხარ. გამოსწიე ხელი!

342

გიტელი — შენ რომ გენახა, როგორ ვწვადობ იქ, სხვენზე, როგორ ვცდილობ კარგად ვიცეკვო, დარწმუნდებოდე, რომ ნამდვილად უმწულო ვარ. საათობით ვზივარ იატაკზე და ვედღებები, იქნებ რაიმე აზრი გაფაჩუნდეს თავში, მაგრამ ტყუილად.

ჯერი — შენ უნიჭო ხარ!

გიტელი — და შენ ეს თავიდანვე იცოდე?

ჯერი — მეგონა, სხვენი გიშვედი, მაგრამ შენც არ მომიკვდე.

გიტელი — და თუ არც მოცეკვავე ვარ, მაშინ აღარაფერი დამჩენია!

ჯერი — მობრუნდი! გინდა ყავას მოგიდუღებ?

გიტელი — არა.

ჯერი — კუჭს გაგიუჩრებს.

გიტელი — სულ ჩემს კუჭზე ვდაპარაკობთ, ჩემი სხვა არაფერი მოგწონს ხომ? მომწყვიდო თავიდან!

ჯერი — გიტუდ!

გიტელი — არავითარი დახმარება არ მიჭირდება შენგან, არ მიინდა!

ჯერი — ჯობს, სამანი გადაიხურო.

გიტელი ხმას არ სცემს.

— წავიდე თუ დავრჩე? ესე იგი, წავიდე. გაზი დავტოვო? დავტოვო. რამე ხომ არ გინდა? არა. რა თქმა უნდა, არა!

კარისკენ წავა, მაგრამ შეჩერდება და ისევ უკან მოტრიალდება.

გიტელი (წამოვიარდება, ჰგონია, რომ ჯერი წავიდა) — ჯერი! ჯერი!

ჯერი — რა იყო?

გიტელი — შენ კიდევ აქა ხარ?

ჯერი — არ შემიძლია ხვადამდე დაცდა. უნდა მოვიდაპარაკობ. დღეს მე შენ დავრჩე. მაგრამ ჩემს ცოდთან არ მიდაპარაკია. თუ მამამისი არ დამეხმარა, საჭირო საბუთებს ვერ მივიღებ. მამამისთან კი ენა არ მომიბრუნდა, რომ მეტხოვა. ახლა ერთადერთი გამოსავალი დარჩა: მარტში ჩავაბარო საკვალიფიკაციო გამოცდა.

გიტელი — ჰოდა, შენც ჩააბარე!

ჯერი — მეშინია, გესმის! მთელი ჩემი ცხოვრება სიმამრის ფრთის ქვეშ გავატარე, ახლა არც კი ვიცი, შევძლებ თუ არა სამსახურს უიმოსოდ. ვთქვათ, ჩავიჭერი, მერე?

გიტელი — სხვა გამოსავალი რომ არა გაქვს?

ჯერი — რატომ? მე შემემლო იქ ცხოვრება, სადაც ვეპილობის ნებართვა მიქონდა ადრე.

გიტელი — ომაპაში გინდა დამბრუნდე?

343

რეკავს ტელეფონი.

— განაგრძე, განაგრძე!

ჟერი — არ დაეღაპარაკები?

გიტელი — არა. განაგრძე.

ტელეფონი ისე რეკავს, ჯერ ყურმილის აღებას აპირებს.

— გაანებე თავი ტელეფონს, მაინც არ დავეღაპარაკები.

ჟერი — ვინ გირეკავს ასე გვიან? ის?

გიტელი — არ ვიცი. რას იზამ, წახვად თუ არა?

ჟერი — კი მაგრამ, რატომ არ უნდა წავიდე? იქ სამჯერ მეტს ავიღებ ვიდრე აქ, სამუშაოც ბევრი მექნება, მომენატრა მუშაობა. აქ რამ უნდა დამაკავოს, შენმა ხოჭომ? აქ რაზე უნდა ავაგო ჩემი ცხოვრება, შენი ხოჭოს კისერზე, თუ სიღაზზე, რომელიღაც ნელ-ნელა ვიპოვებ?

გიტელი — შენ გვონია, მე არ ვიფლობი ამ სიღაზში?

ჟერი — შენ თუ კისერზე ქვა გკიდია, რომელიც გახრბობს, პირველივე შემხვედრი გორიდა ვერაფერს გიშველის, დოვინშიც რომ შეუგორდე. როგორ, ბედავ, ისე მოექცე შენს თავს, თითქოს ტილო იყო, რომელიც შენს ყველა მამაძაღლს შეუძლია ფეხი გაიწმინდოს.

გიტელი — კარგი... როდის?

ჟერი — რა როდის?

გიტელი — როდის მიდიხარ?

ჟერი — მომისმინე, ნუ ცდილობ, ჩააწყლო ჩემი გაქცევა!

გიტელი — მეც ხომ უნდა ვიფიქრო ჩემს გეგმებზე!

ჟერი — რომელი გეგმებზე?

გიტელი — იქნებ ისევე გამოვიჭირო ჯოჯო, ის ქადებისათვის პირდაპირ ნაპოვნია! რომ მოგიყვე, არ დაიჯერებ!

ჯერი გახვეულ ყურნალს ურტყამს სახეზე.

ჟერი — ეს ცოტაა! რა-დაგემართა? ძალიან გეტყვინა?

გიტელი — ძალიან.

ჟერი — შენ თავითონ გინდოდა, რომ გამერტყა, ხომ გინდოდა?

გიტელი — ჰო...

ჟერი — მაპატიე.

გიტელი — აი, ხომ ხედავ! მე ვიცოდი, რომ მეცემდი!

ჟერი — ისეთი ბედნიერი ხარ, რომ შემობღია შენი ხათრით ყოველ სალამოს გცემო.

გიტელი — ჰო, ბედნიერი ვარ... მაგრად კი მომხვდა, ხომ იცი! კარგი, გვიყოფა. ესე იგი, შენ აღარ მიდიხარ!

ჟერი — არ დამამთავრებინე. იმის მეტე, რაც ჩვენ განცხადებები შევიტანეთ განქორწინების თაობაზე, ტესი... მოკლედ, იმას რაღაც დაემართა. ჩემი სიმამრი ფიქრობს, რომ ის სხვაზე აღარ გათხოვდებოდა...

გიტელი — აჰა, თურმე რა ყოფილა! გამოდის, რომ შენ კიდევ გაქვს შესაძლებლობა...

ჟერი — მე არ ვიცი, რა მაქვს. მაქვს თუ არა რაიმე საერთოდ. არაფერი ვიცი. დავიბნე. რას დავუსვა ჯვარი, რას დავედო, რაზე ვიფიქრო. არ ვიცი, ვდგავარ თუ დავდივარ, არაფერი მესმის. დამხმარე, მე ხომ...

გიტელი — მე ძალიან მინდოდა შენთან ერთად ფრენკ ტაუმენთან წამოვსულიყავი. მაგრამ ამისთანა მაღალი საზოგადოებისათვის მე არ ვარგებ. სად მე — სად შენი ცოლი! შენ გვონია, მე არ მესმის? მე ისეთი ვარ, როგორსაც მხედავ და კარგად ვიცი, როგორიცა ვარ. უოდის უნდოდა, სხვა კბილები ჩამესვა, არ მოსწონდა ჩემი ლოჯები. მე უარი ვუთხარა, თუ შეგიძლია ამიტანე ისეთი, როგორიც ვარ, ანუ ჩემი გადმოყრის კბილებით-მეთქი. პატარა რომ ვიყავი, ბიჭები დეტექტანში მკოცნიდნენ. ახლაც ასეა — შენი ცოლი შენს სულშია, მე კი ისევე დეტექტანში დავრჩი. შენ არასოდეს მიგაკარებიავარ ახლოს. კარგი, ამასაც თავი დავანებოთ. მაგრამ ამასთანვე გინდა, რომ გამოდებით მჭირდებოდე, უშენოდ ვერ ვძებნე. ჰო, მე შენ მჭირდები, ძალიან, საშინლად მჭირდები. ნუთუ მართლა შავით თეთრზე უნდა დავიწერო ეს, რომ დარწმუნდე? მაგრამ შენ თუ ის გინდა, რომ შენს წინაშე დავგდო და შემოგვედრო, ფეხით გამოთდე-მეთქი, ეს კი არა, ჟერი, ეს ნამდვილად არ შემობღია. ვიცი, შენს თავში გამუდმებით მხოლოდ ერთი აზრი ტრიალებს, რაღაც დაუმტკიცო შენს ცოლს.

ჟერი — დაუმტკიცო ჩემს თავს!

გიტელი — იმას! ჩემი გულდისთვის რასაც უნდა აკეთებზე, მაინც ყველაფერი მხოლოდ იმიტომ ხდება, რომ მას რაღაც დაუმტკიცო! და როცა შენ... მთხოვ, რომ... ჩემი თავი სინზე დადებული მოგართვა... რატომ? რისთვის? მე რას მივიღებ სამაგიეროდ? ჯოჯო ავტომატიკითაა, ჩავაგდებ შიგ პენსს და ვიცი, სამაგიეროდ, ერთ პენსიან კანფეტს გადმომიგდებს. შენ კი... შენ შოკოლადის დიდი ყუთი ხარ, რომელიც მე ათ ღოღარს ვიხედი, მაგრამ ხელში მხოლოდ ბრწყვილა ქაღალდი მჩრება, მეტი არაფერი. ავაზაკი ხარ, ჟერი, ყაღთაშანდი, ხაღვს ძანცვავ! აი, სიმართლე თუ გინდოდა, ეს არის!

ჟერი — მართალია. მე სანახევროდ იქა ვარ, ომაპაში.

გიტელი — იმიტომაც ჩამოვეკიდე ჯოჯოს!

ჯერი — გასაგებია. რაც შენ მომეცო, დამეხმარება, რომ კიდევ ვიცხოვრო და კიდევ დიდხანს დამეხმარება. ერთხელ ვითხარი, კარგი გოგო ხარ-მეთქი, ამას ყველა ხედავს. შენი გარეგნობის იქით იმალება დამპყნარი ქურის ქაღი, ამას მხოლოდ ზოგიერთი ამჩნევს, მაგრამ თუ უფრო ღრმად ჩავიხედავთ, იქ, შენი სულის წიაღში ცხოვრობს სუფთა და ნაზი, ოდნავ შეშლილი არსება. არავის ჯერ იმ არსებამდე არ მიულწევი. ვერც მე შევძელი ეს. მე რა შოგევი, რა? ჩემი თავი, მაგრამ ეს საჩუქარი სანახევროდ ყადბია, ის გიბიძგებს სხვებისკენ, ამსტრაქციონისტ გორილებსკენ. მე მომწონს შენ რომ ორი ლოჯი გაქვს!

ღვება და კარსკენ მიდის.

გიტელი — ჯერი! არ წახვიდე! გინდა გაიგო, როგორ გავატარე დრო ჯიუტან ერთად? მე გული წამივიდა საპირფარეოში, უცებ აღმოვაჩინე, რომ სისხლისგან ვიცვლები. წყლული გამეხსნა. ჯიუტმა მომაციდა, ხელში აყვანილი მივყავდი იმ... გორიდას. ჯერი, მე ძადიან მეშინია!

ჯერი — გიტელი!

გიტელი — მიშვიდე რამე, ჯერი!

ჯერი — გადარეუდო, დაწევი ახლავე. რატომ აქამდე არ მიიხარი!

გიტელი — არ მინდოდა, შენ რომ გაგეგო.

ჯერი — ვისთან მკურნალობდი, ვინ იყო შენი ექიმი?

გიტელი — სევთანთან, ის რეკავდა სწორედ წელან. არ მიმატოვო, ჯერი, არ მიმატოვო!

ჯერი — ნუ გეშინია, არ მიგატოვებ!

მისამხმ მოსხმელება

პირველი სურათი

გ ი ტ ე ლ ი ს ო ტ ა ს ი

მარტი. მზიანი, თბილი შუადღე. როგორც ჩანს, ჯერი აქ გადმოხარგებულა. გამქრალა მანეკენი, საყურავი მანქანა. მაგილა სივსეა წიგნებით. აბგებით, ჯერის საბეჭდო მანქანაც იქა დგას.

გიტელი წევს. ფერმკრთალი და გამხდარია. ხელში წიგნი უჭირავს. მაგრამ ამ ერთხელს. რადიოს უსმენს. მერე თიშავს რადიოს.

გიტელი — ხმა ჩაიწყვიტე! რამე მაინც გესმოდეს!

346

წიგნს უბრუნდება, რომელსაც ცოტა ხნის მერე გაბრაზებული მოსვრის, კინალამ მთარტყამს ჯერის, რომელიც ამ დროს კარებში გამოჩნდება.

ჯერი — ნუ მესვრი! უიარალო ვარ! გნებდები!

გიტელი — ჯერი, ძვირფასო, მე კი მეგონა, აღარ მოხვიდოდი.

ჯერი — მე შენ ნალაც მოგიტანე!

გიტელი — ისევ საჩუქარი? გავიწყდი?

ჯერი — ზუსტად ჰირვედზე კანტორაში უნდა ვიყო!

გიტელი — ესე იგი, იქ ორი წუთის წინ უნდა ყოფილიყავი!

ჯერი — ჰო, თუ ვირჩაბებ, მხოლოდ ცოტათი დავიგვიანებ. როგორ გაატარე დღი?

გიტელი — ისე რა.

ჯერი — სუდ იწევი?

გიტელი — ერთხელ დავაპირე ადგომა, მაგრამ...

ჯერი — შენ გგონია, დოგინიდან პირველად წამოდგები თუ არა ევერესტზე აირბენ?

გიტელი — იცო, სად მინდა ახლა რომ ვიყო?

ჯერი — რა თქმა უნდა, დოგინში! რომ არ გდომებოდა, უსათუოდ ადგებოდი.

გიტელი — არა, ცენტრალურ პარკში, მწვანე ბაღახში. რატომ დავდიოდი ასე იშვიათად იქ, აქ გაზაფხული სრულდებოდაც არ იგრძნობა. გარეთ კი აყვავდა, აღბათ, ქვეყანა.

ჯერი — ერთ კითხვავზე მიპასუხე, შესძლებ თუ არა პარკსკვეს კიმზე ჩამოცოცებას?

გიტელი — რატომ?

ჯერი — დღესაც ვეღაპარაკე შენს უქიმს. უსათუოდ ჰაერი გამოიცვადოს. პარკსკვეს ორი საათის მერე წავიყვან ცენტრალურ პარკში, ტაქსით. შევთანხმდით? ორ საათზე დამთავრდება ჩემი გამოცდა. მეც დიდი სიამოვნებით გავგორდებოდი ბაღახზე.

გიტელი — ჩქარა მაინც გათავდეს ეს შენი გამოცდა, იქნებ მაშინ მაინც მოიცადო ჩემთვის, იქნებ მაშინ მაინც მომესადმო ადამიანურად!

ჯერი — უკაცრავად. გამარჯობათ, ჩემო ქაღბატონო! როგორ გიკითხვოთ? მაშ, შევთანხმდით?

გიტელი — საწოლიდან ფეხს რომ გადმოვდგამ, ასე მგონია, ქვეყანა აყირავდა-მეთქი.

ჯერი — ექიმი ამბობს, ამ კვირაში თუ არ წამოდგა, სისხლი დაუჭანდება ბაო.

წერილებს ათვლიერებს.

— გამომცემლობა „ჰასპერი“. სისხლის გადასხმის გადასახადის ქვი-

347

თარი საავადმყოფოდან. ქადაქ ომაპას საოდქო სასამართლოს მდი-
ვანი...

გიტელი — რამე მნიშვნელოვანია?

ჯერი — არა, არაფერი. ჰო, კინალამ დამავიწყდა, სოფი და მისი მოწაფე-
ები სხვენზე ავუსვი, მთხოვა, შენთვის ფული გადმომეცა.

გიტელი — კარგია, ეშმაკმა დადახვროს, აღბათ, მართლაც კარგია, იყო
მსუქანი, ლიპიანი, კაპიტადისტი ქაღი. წევზაბ შენთვის, ფულში კი
თავისით მოფრინავენ შენსკენ, შრიად-შრიადით.

ჯერი — ჩემი საგამოცდო პროგრამა რად გინდოდა, ჩემს მაგივრად იზე-
პირებდი?

გიტელი — ისე ვათვადიერებდი...

ჯერი — ონმოცდამეცამეტე მუხდი... ვაიმე, აღარ მახსოვს! სალამოს მო-
მიწყეს კიდევ მეცადინეობა.

გიტელი — როდისღა უნდა დაიძინო. ისედაც ცარიელი ძვადი და ტყავი
ხარ.

ჯერი — ბოდიში, ეს კუნთებია, ასე კი ნუ უყურებ. მე ახლა ცარიელი კუნ-
თები ვარ!

გიტელი — ჯერი, როდის უნდა გათავდეს ეს საგიჟეთი!

ჯერი — პარასკევს, სამის ნახევარზე, ბებრუცუნავ!

გიტელი — და პინდაპირ ცენტრალურ პარკში?

ჯერი — და იმ წუთიდან მხოლოდ შენი მონა-მონაჩიდი ვიქნები.

გიტელი — დიდხნით?

ჯერი — რა?

გიტელი — გეკითხები, დიდხნით-მეთქი?

ჯერი — ვერ გავიგე, რას მუბნეობი?

გიტელი — როგორ ვერ გაიგე, მე შენ მიყვარხარ-მეთქი! თუმცა, არ მჭირ-
დება ამის თქმა შენთვის, ისედაც იცი.

ჯერი — ჰო.

გიტელი — ვეცდები, ძალიან ხშირად აღარ გავიმეორო. კვირაში ერთხედ
ან ორჯერ, მეტი არა.

ჯერი — მე ამით კუნთები მეზრდება. ასე, რომ, ხშირად გაიმეორე.

გიტელი — ჭამე რამე?

ჯერი — ბუტერბროდს წავიღებ თან.

გიტელი — ჯერი!

ჯერი — ჰო?

გიტელი — არ იფიქრო, ჩემი მდგომარეობით ვსარგებლობდე. გესმის მე...
მინდა გითხრა, რომ მას შემდეგ, რაც შენ აქ ცხოვრობ, მე... ჩემზე
არავის არასდროს ასე არ უზრუნვია. ეს ჩემს ნებისყოფას აღუწებს,
გესმის?

ჯერი — ჩემსას კი პირიქით!

გიტელი — მე უკვე შევეჩვიე შენს ყელსახვევებს ვხედავდე აქ, გამოიგე?
და ისინი ძალიან, ძალიან დამაკლდება თვალში...

ჯერი — რატომ ვაბარებ ამ შტერულ გამოცდას; გაუგებარო, რატომ? მო-
ხადისე ვარ? მე აქ ვაპირებ ცხოვრებას, აქ ვაპირებ მუშაობას, მოკ-
დედ, აქ ვაპირებ დარჩენას!

გიტელი — მე იმისი მეშინია, რაც მერე იქნება, ჯერი!

ჯერი — კი მაგრამ, რა იქნება მერე?

გიტელი — მე წამოვდგები ღოგინიდან და ეს დაწყებული ყელსახვევები
დაბრუნდებიან შენს ოთახში. მეშინია... ისევე მართოდ დარჩენის მე-
შინია... ეს რა არის?

ჯერი — ეს არის წერილი, რომელიც ჩემი სახლის პატრონს უნდა გავუგზავ-
ნო. შენ ჩაავდებ საფოსტო ყუთში შენი საკუთარი ხელით!

გიტელი — რა მიწერე სახლის პატრონს, სხვა მდგომური იშოვოს, ხომ?

ჯერი — თვითონ ნახავ!

გიტელი — ჯერი!

ჯერი — მოდი აქ და გამომართვი!

გიტელი — გამოდის რომ შენ თუ ჩემთან დარჩები, მე უსათუოდ ჯან-
მრთედ უნდა ვიყო!

ჯერი — შეიძლება. მოდი, რაღას უცდი, მოდი, გამომართვი!

გიტელი — შენს ოთახზე მართლა უარს ამბობ?

ჯერი — ამით ფულს დავზოგავ.

გიტელი — მე შენ პირდაპირ მკლავ, ჯერი!

წვალებით ღვება, მიღის ჭერისთან, ართმევს წერილს, კითხულობს.

— ნამდვილად ასეა. უარს ამბობ ოთახზე, არა, უსინდისო მაინც არ
ვიქნები. არა, მეყოფა!

ხვს წერილს.

ჯერი — ახლა იბუღებუდი ვარ, ხედახდა დავწერო.

გიტელი — ან არის საჭირო, თუ შენ ნამდვილად არ გინდა.

ჯერი — მინდა! კარგი, ვეყოფა, ახლა დაწევი. მთავარი ზომიერებაა. ვან-
სოვედს, რომ შენ მე მიკუთვნი. ხორცი კარგად დაღეჭე, არ დაგავი-
წყდეს წამლის დაღეჭვა. შეიკარე ბერანჯი, ან გაცივდე. ნახვამღის!

გიტელი — მე შენ მიყვარხარ, მე შენ მიყვარხარ, მე შენ მიყვარხარ, ჯე-
რი! აი, მთელი კვირის მარაგი უკვე დაუზარავე!

ჯერი — ნახვამღის!

გიტელი — ჯერი, შენ კარგად ჩააბარე დანაოცდას!

ჯერი — ნუ გეშინია, ან დავინდები.

მაისი უკვე რვა თვე გავიდა მას შემდეგ, რაც ეს ამბავი დაიწყო. გიტელის ოთახში აღარ მოჩანს ჭერის ნივთები. ლოგინიც ალაგებულია. ჭერის ოთახში ყველაფერი არეულ-ღარეულია. ჭერი და გიტელი ყუთებში ნივთებს ალაგებენ.

ჯერი — ამ ქვებებს რა ვუყო, ცაღვე ჩავაწყო თუ თეფშებთან ერთად?
გიტელი — ადბათ. ჰა? ჰო, რა თქმა უნდა, ცაღვე.
ჯერი — რა დაგემართა?
გიტელი — არაფერი, მაინც და მაინც.
ჯერი — ესეც ჩამოგხსნა?
გიტელი — რა?
ჯერი — ეს ფარდა.
გიტელი — შენ გინდა, რომ ჩამოხსნა?
ჯერი — რატომაც არა.
გიტელი — ხოდა, ჩამოხსენი.
ჯერი — რატომ ასე მიწარედ?
გიტელი — იმიტომ რომ თაროზე ვიპოვე.
ჯერი — რა იპოვე?
გიტელი — ნუში. ძალიან მიწარება. გასინჯე.
ჯერი — მე გეკითხები, რა დაგემართა-მეთქი?
გიტელი — მე? შენ რა დაგემართა?
ჯერი — პირველმა მე გეკითხე.
გიტელი — მეც ვბასუნობ. შეწუხებული ვარ იმიტომ, რომ არ ვიცი, რა გაწუხებს შენ.
ჯერი — ვასაგებია. მე კი იმიტომ ვარ შეწუხებული, რომ არ ვიცი, შენ რა გაწუხებს. ამით გამოძიება შეიძლება დამთავრებულია ჩაითვალოს. ეს საკიდები გჭირდება?
გიტელი — მე არაფერი არ მჭირდება.
ჯერი — იქნებ დაგვესვენა. დალღობი სახე გაქვს.
გიტელი — სრუდებითაც არ დაგვღრიდვარ.
ჯერი — რა ვიცი, მოლუშული კი ხარ...
გიტელი — რას ამბობ, პირქით, ცაში დავფრინავ! ოღონდ, ღვთის გულისათვის, ჩემს საშვედად არ გამოჰქანდე, გამსრებს შენი კეთილშობილური სიკეთით!
ჯერი — მე კი მეგონა, სინარულით ჩავადაგებდი ჩემს ნივთებს. ასეც მოვიდაპარაკეთ.
გიტელი — მომისმინე, ჯერი! ანდა შენ ჩემთან გადმოხვალ, მერე რა იქნება? მერე! მოდი, დაქორწინდეთ და დამთავრდეს, ჰა!

ჯერი — შენი მხრიდან ეს ჩვეულებრივი სუდგრძელობაა, მაგრამ ერთი ცოლი მე ხომ უკვე მყავს?
გიტელი — არა, ასე უცებ არა, განქორწინების მეტე. შენ არ იფიქრო, თითქოს მზამზარეულზე ვაპირებდე ცხოვრებას. შენ უკვე ნიუ-იორკის ვექილთა კოლეჯის წევრი ხარ, ამიტომ, იცი, მე რას ვავაკეთებ? შევისწავდი სტენოგრაფიას!
ჯერი — სტენოგრაფიაა სწორედ ის, რაც ასე ძალიან არ გვყოფნის სრული ბენეფიციარისათვის!
ჯერი — როცა საკუთარ კანტორას გახსნი, აი, მაშინ გამოვადგემა. მდინის აყვანა აღარ დაგჭირდება. ვინ იცის, იქნებ მაშინ მაინც ვიცხოვროთ კარგ ბინაში. მე ყოველთვის ვოცნებობდი ისეთ სახლში მეცხოვრა, სადაც იქნებოდა...
ჯერი — სადაც მე ვიქნებოდი?
გიტელი — არა, დიფტი! როცა შენს სახლს დიფტი აქვს, არავის დააბატიფება აღარ მოგერიდება.
ჯერი (იღებს რადიოს) — ის დღე გამახსენდა, ეს ჩემს კართან რომ დატოვე. მე და მაგას შევრი დრო გვიტარებია ერთად. მიწანება გადასაგდებად.
გიტელი — რატომ უნდა გადავადლოთ, კიდევ დაგჭირდება. ამ ქვეთრებს რა ვუყო? რამდენია — გაზის, ტენდერის...
ჯერი — თვალსაჩინო ადგილას დადე. მანდ გადაუხდელებიც უნდა იყოს...
გიტელი — აქ წერილებიც ყოფილა (კითხულობს). „ჯერი, ჩემო ძვირფასო...“ უჰ! (კეცავს, ანდა სხვა წერებს კითხულობს) „მიუხედავად იმისა, რომ მომჩივანს მოპასუხეს მიმართ თავი ეჭირა, როგორც ერთგულსა და ნამდვილ მეუღლეს, მოპასუხეს უდავოდ ბრალი მიუძღვის მომჩივანის სულიერი სიმშვიდისა და ცოდქმრული ერთგულების დარღვევაში. ამ გარემოების გამო სასამართლო...“
ჯერი (ავტობედებს ზეპირად) — „აღგენს, რომ აქამდე არსებული ცოდქმრული კავშირი უნდა დაირღვას და გამოცხადდეს გაუქმებულიად. აღნიშნული მომჩივანი დღიდან ამ დადგენილებისა გაყრდილა აღნიშნულ მოპასუხესთან“.
გიტელი — რატომ დამიმადე ეს, ჯერი?
ჯერი — იმიტომ, რომ ჯერ თვითონ უნდა შევჩვეოდი. დამეცადა, სანამ... სანამ გამიგედა...
გიტელი — არა, შენ ან გინდოდა, მე რომ მცოდნოდა!
ჯერი — ჯერ მე... ჰო, სანამ მე თვითონ არ შევძებდი ამის დავიწყებას. შენ იცი, რას ნიშნავს სიტყვა „არასოდეს“? იცი, რა მნიშვნის შეგნება, რომ არასოდეს აღარაფერი აღარ იქნება, რომ ყველაფერი დამთავრდა და შენს სიცოცხლეში აღარ გამოვრდება? „არასოდეს“ —

ეს გულში ამოთხრილი ორმოა, ცარიელი ორმო. და დროა საჭირო, რომ ის... ამოივსოს.

გიტელი — მერე?

ჯერი — რა მერე?

გიტელი — მერე რას აპირებ?

ჯერი — უპირველესად ერთ გადაუღებელ საქმეს მოგვიღებ ხელს.

გიტელი — რომელი საქმეს?

ჯერი — ჩავვლებ ამ ფინჯანს ყუთში.

გიტელი — უსიციველი! შენ ყველაფერი მოუყვევი იმას? უთხარი, რომ ჩემთან ვადმოსხვედი?

ჯერი — ჰო.

გიტელი — უთხარი, იმიტომ გადავდივარ, მიმიღე არის ავადო, ანა?

ჯერი — ჰო, ვუთხარი.

გიტელი — მე კი არაფერი ვიცოდი! ჯერი, რატომ მეც არ გამაგებინე, რატომ?

ჯერი — ან შემეძლო!

გიტელი — სამაგიეროდ, იმას ჩემს შესახებ ყველაფერი მოუყვევი! ღმერთო ჩემო, ისიც კი, ისიც, რომ თქვენ განქორწინდით, ისიც თქვენი ორივესი საიღუმედოა მხოლოდ. მე რომ ცოლად შემირთო კიდეც, ამა-საც ის გაიფიქრებს, მე კი არა!

წასვლას აპირებს.

ჯერი — შენ არსადაც არ წახვალ!

გიტელი — ჯერი, დამანებე თავი!

ჯერი — დაჯექი!

გიტელი — მიფრთხილდი, ან ვიცი, მე თვითონ არ ვიცი, რას გიზამ!

ჯერი — ქურჩის გოგო ანა სხვანაირად როგორ მოიქცევა!

გიტელი არტყამს სახეში ერთხელ, მეორედ.

ჯერი — მიდი! მიდი! იცოდე, ისეთს გხეტქავ, ვეღარ ადგე! რა გვონია, რატომ მოვუყვევი შენს ავადმყოფობაზე?

გიტელი — იმიტომ რომ დაგემტკიცებინა იმისთვის, როგორი შესანიშნავი ხარ, როგორი კეთილშობილი, როგორ უფრო ავადმყოფს და იმისი დახმარება არ გჭირდება!

ჯერი — მოვუყვევი იმიტომ, რომ შენ ნებანის!

გიტელი — ნებანის?

ჯერი — როცა მას წამდგოდა და დაეჭირდი და როცა შემიძლია მისი დახმარება, მაშინ უარი შევუთვალე. იმიტომ დამჭირდა ამისწინა, რატომ ვეუბნებოდი უარს.

გიტელი — აი, თურმე რა ყოფილა! ჯერი, შენ ხომ გინდოდა, მე რაიმე მე-თქვა შენთვის, გახსოვს?

ჯერი — მახსოვს.

გიტელი — აი, ახლა გთხოვ.

ჯერი — მთხოვე.

გიტელი — მიუთხარი, მიყვარხარო!

ჯერი — ეს უკვე ალღუთქვი ერთს!

გიტელი — ჯერი!

ჯერი — როცა შენ ამ სიტყვას ამბობ, გულისხმობ, რომ შეყვარებული ხარ, მეტი არაფერი, ჩემთვის კი ეს სიტყვა გაცილებით მეტს ნიშნავს...

გიტელი — როცა ამ სიტყვას ვამბობ, გგულისხმობ, რომ ვილაყ მჭირდება ისე... ისე ძალიან, რომ...

ჯერი — გჭირდება? ანა, ეს სულ სხვა რაღაცაა. სიყვარული მუდამ ერთად ყოფნაა, განუყრებლად, ყოველდღე, ყოველ წუთს, ყოველ წამს... სიყვარულია, როცა ორივეს ყველაფერი საერთო გაქვთ, სულიც, მოგონებებიც, თვალმაც კი. მას უყვარდა ხოლმე და ანც ერთ აქაურ ხიდს არ შემოძლია შევხედო ისე, რომ გული არ მეტყინოს, იმიტომ რომ მე ვხედავ და ის კი არა. რა შემეძლო მეთქვა შენთვის ამ სასამართლოს ქაღალდთან დაკავშირებით? რომ ცოდუქმრული კავშირი არ დაირღვა, არ გაუქმდა? ნუთუ მე შემოძლია ან ვიგრძნო ჩემი მარჯვენა ხელი მას შემდეგ, როცა მომაჭრიან? აი, რა არის სიყვარული ჩემთვის!

გიტელი — რითი ველომ მას — შენს მიუღღეს — ჩემი წყლულით? და ვიჭირო შენ ამ საცოდავი ხაფანგით? საპყარი გახვდე და დღეობად ჩავვარდე? მართლ ამით შემოძლია შენი შენარჩუნება, ხომ? ღმერთო ჩემო, მე თვითონ გავები ხაფანგში! შენ ერთადერთი ხარ, რომელიც თუ დავკარგავ, ვიფიქრებ, ხელი ან ფეხი დავკარგე-მეთქი.

ჯერი — ანა, შენ, ბოლოს და ბოლოს, მიხვდები, რომ უამრავი დრო დავკარგავს ტყუილად. შენ ჯერ კიდევ იზრდები და ჩემი ერთი სურვილია, ვნახო, როგორ გაიზრდები.

გიტელი — შენი მეორე სურვილი რაღა?

ჯერი — ტესი!

გიტელი — ჯერი! ჯერი! ჯერი! მე მიხდა, ვინმემ ამ ქვეყნად ასევე თქვას ჩემზე; ასევე, აი, როგორც ახლა თქვი! მე უნდა წავიდე, უნდა წავიდე, თორემ დავიხრჩობი... დავიხრჩობი...

გაიარა კიდევ რამდენიმე ღღემ.
ჭერი ურყევას გიტელს.

გიტელი — გისმენთ?

ჯერი — აი, მე უკვე ყველაფერი ჩავადაგე...

გიტელი — გამარჯობა, ჯერი!

ჯერი — გასაღები დარაჯთან იქნება, თუ რამე დაგჭირდეს...

გიტელი — მე არაფერი არ დამჭირდება!

ჯერი — მაინც, იქნებ რამე დაგჭირდეს. შენ შეგიძლია დამირეკო კიდევ, მე ვიქნები ქადაქ დინკოდნში, სასტუმრო „კომოდორში“. დამასლოვრე, ქადაქი დინკოდნი, ომაჰა კი აბა — დინკოდნი! იმ შეცდომას აღარ გავიმეორებ. თუ რამე სარქარო იყოს, დაურეკე ფრენკ ტაუმბენს. გაუაფრთხილე. დაგეხმარება. შენ მართლ დაურეკე, მეტი არაფერი არ არის საჭირო.

გიტელი — კარგი.

ჯერი — სიტყვა მომიცო!

გიტელი — სიტყვას გაძღვე. ჯერი, როგორმე ისე მოიქეცი, რომ ყველაფერი ისე მოხდეს, როგორც შენ გინდა. ჩემზე ნუ იფიქრებ.

ჯერი — ვეცდები. ომი თავიდან იწყება, მაგრამ მე უკან აღარ დავიხებ. ომაჰაში აღარ ვიტხოვრებთ, იმ ფუღს ვიმყოფინებთ, რასაც მე ვიშოვი. ჯერ კი არაფერი არა მაქვს: ტედეფონი, ფანქარი და ჩემი თავი — სულ ეს არის!

გიტელი — ეს არ არის ცოტა.

ჯერი — ახალი ცხოვრება უნდა დავიწყო, ახალი პირობებით, ჩემთვისაც და ტენისთვისაც.

გიტელი — მე შენი მჯერა.

ჯერი — მეც მჯერა შენი, გიტელი! თავს გაუფრთხილე, შენ იშვიათი მადლი გაქვს, სხვებს არ გაეხარ, გაუფრთხილე.

გიტელი — მეც ახლა ჩემს თავზე უკეთესი შეხედულებიას ვარ. უკვე მეტი მოვითხოვ ყველასგან. ზოგჯერ რომ მოსადოცი დეპეშა გამოგიგზავნო, შეიძლება?

ჯერი — გიტელი, რასაც მე ახლა ვაკეთებ... არ ვიცი, როგორ გითხრა, ხანდახან მგონია, რომ...

გიტელი — შენ ყველაფერს ისე აკეთებ, როგორც საჭიროა. ჯერი, მე აღარ მინდა არავითარი მოწყობება. მოწყობება ჩემთვის დათურნი სამსახურია.

ჯერი — ეს მე სხვებზე უკეთესად ვიცი!

გიტელი — თვითონაც აღარ დავარდებ მოწყობებას. მინდა ვიღაც ზრუ-

ნავდეს ჩემზე ნამდვირად და მე მეკუთვროდეს მთლიანად. ეს შენ მასწავლე! იცი, მე ყველაფერს უკვე სხვა თვადით ვუყურებ. შენ მე ძალიან ბევრი სიკეთე მომანიჭე, ბევრი! ბევრი რამ მასწავლე.

ჯერი — გიტელი, მართლა ამბობ მაგას? ღმერთო, მე რომ ნამდვირად დარწმუნებული ვიყო, რომ თითოეული ჩვენგანი მეორეს რაღაცაში დაეხმარა, თუნდაც უმნიშვნელოდ, თუნდაც სულ ცოტათი...

გიტელი — მე შენ ძალიან დამეხმარე, ჯერი! თუ ვინმე კიდევ შევიყვარე, ის ბევრი რამისთვის შენი მადლობელი უნდა იყოს.

ჯერი — მადლობელი ვარ ამისთვის. ჩემი ცოლი ვერც კი გაიგებს, ადმათ, რამდენად უნდა გიმადლოდეს შენ! სიტყვა „სიყვარულის“ შემდეგ ყველაზე დიდი სიტყვა ამქვეყნად არის...

გიტელი — რომელი, ჯერი?

ჯერი — სიტყვა „დანმარება“! ან მახსოვს, ვინ თქვა ეს. აი, ასე! ნახვამდის, მაჭიავ!

გიტელი — მე შენ მიყვარხარ, ჯერი! რამდენიც უნდა იცოცხლო ამქვეყნად, მინდა სულ გახსოვდეს, რომ უკანასკნელი სიტყვები, რომლებიც ჩემგან გაივს, იყო: მე შენ მიყვარხარ!

ჯერი — მეც მიყვარხარ, გიტელი!

დანახრული